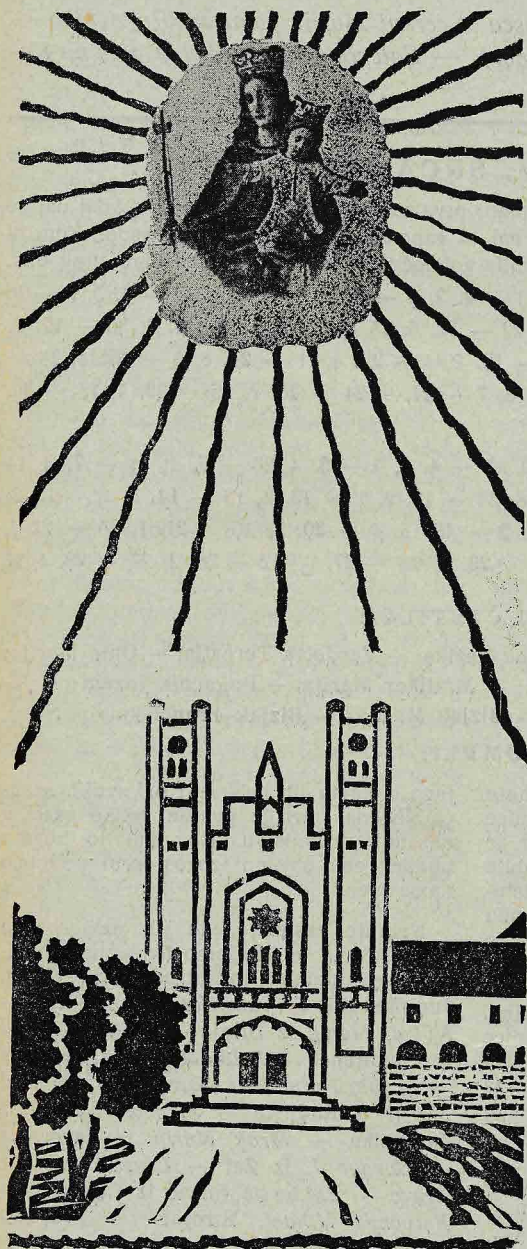

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

1930

LETO XXVI
ŠTEV. 2
MAREC
APRIL

Poštnina plačana v gotovini.

VSEBINA

Beseda sv. očeta 'o bl. Janezu Boscu. — Sestra Marija Mazzarello. — Blaženi Janez Bosco, prosi za nas! — Iz naših misijonov. — Salezijanski Mladinski dom na Kodeljevem. — Josip Žerdin. — Kotiček salezijanskega sodelovanja. — Drobtnice. — Razno. — Češčenje Marije Pom. — Janez Francesia. — Novoletne navade pri Kitajcih.

SLIKE: Oltar bl. Janeza Bosca v cerkvi Marije Pom. na Rakovniku. — Misijonka kapelica v Macasu (Ekvador). — Salezijanski Mladinski dom na Kodeljevem. — Josip Žerdin.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 7 6 — 2. 3, 20 — 3. 6, 10 — 4. 2, 5 — 5. 5, 8 — 6. 4, 25 — 7. 5, 9 — 8. 6, 3 — 9. 8, 12 — 10. 6, 16 — 11. 1, 22 — 12. 6, 15 — 13. 8, 27 — 14. 2, 30 — 15. 9, 19 — 16. 7, 13 — 17. 5, 1 — 18. 1, 14 — 19. 2, 4 — 20. 4, 11 — 21. 5, 8 — 22. 4, 28 — 23. 6, 24 — 24. 8, 2 — 25. 1, 21 — 26. 3, 7 — 27. 9, 24 — 28. 7, 26 — 29. 4, 17 — 30. 1, 32 — 31. 6, 29.

V maju: 1. 3, 20 — 2. 7, 11 — 3. 9, 15 — 4. 6, 9 — 5. 4, 26 — 6. 1, 31 — 7. 3, 14 — 8. 7, 21 — 9. 2, 7 — 10. 6, 5 — 11. 8, 24 — 12. 9, 1 — 13. 4, 13 — 14. 5, 8 — 15. 2, 28 — 16. 1, 22 — 17. 7, 19 — 18. 4, 2 — 19. 5, 4 — 20. 3, 16 — 21. 1, 25 — 22. 7, 18 — 23. 2, 30 — 24. 6, 3 — 25. 8, 10 — 26. 4, 23 — 27. 6, 12 — 28. 2, 27 — 29. 1, 17 — 30. 5, 29 — 31. 8, 9.

NOVI ČASTILCI:

20. 3, 11 — Antolič Julka; — Verdelak Nežika; — Verdelak Terezija; — Onič Marija; — Onič Amalija; — Grušovar Terezija; — Mrzlikar Marija; — Pogačnik Jozefa; — Jezernik Antonija; — Furlan Terezija; — Bizjak Marija; — Bizjak Frančiška.

UMRLI:

V zadnji številki Vestnika je nehoti izostalo naznanilo smrti dobre sodelnice g. Terezija Janša iz Ljubljane. Odkar je spoznala salezijansko družbo, jo je ljubila in to ljubezen kazala v neumornem delovanju. Nikdar je ni manjkalo pri shodu sodelnic, nikdar, kadar je šlo za kako novo napravo. Z veseljem je priporočala salezijanska dela, z veseljem zbirala darove, radodarno podpirala tudi s svojim. Bila je velika častilka Marije Pomočnice kristjanov in je z veliko vnemo pomagala o večjih Marijinih praznikih ter skrbela za širjenje tega Marijinega češčenja. Bog naj ji bogato poplača.

V Bočni pri Gornjem gradu je umrla vneta sodelnica g. Marija Tevž. Bila je ena izmed tistih sodelnic, ki se po večkrat na leto oglasijo s prispevki za bogoljubne namene, in jih dajo deloma iz svo-

jega, deloma jih naberejo pri svojih znanjih. Njena smrt je pustila veliko vrzel v našem sodelovanju. Bog naj jo bogato obdari, ona naj pa izprosi sebi podobno namesnico.

Nadalje zaslužijo, da jih priporočimo v molitve in se izkažemo hvaležne naslednjim sodelnikom in sodelnicam: Vlč. g. župniku Zorec Frančišku v Gor. Sičah — Kokalj Mariji iz Bitnja — Podržaj Mariji iz Ljubljane — Zelič Mariji iz Prevorja — Grobin Frančiški iz Dragomila — Ferkal Mariji iz Rudnika — Škomave Mariji iz Javornika — Mrak Mariji iz Javornika — Burgar J. iz Žej — Levstik Ivani iz Trave — Žnidaršič Franc iz Lukovca. — Potočnik Mihael, Strojne. — Prosenik Fran, Poklek.

Naj počivajo v miru!

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Beseda sv. očeta o bl. Janezu Boscu.

Ob svojem mašniškem jubileju je sv. oče Pij XI. poslal vsemu katoliškemu svetu znamenito okrožnico „Quinquagesimo ante anno“, v kateri govori precej na dolgo tudi o našem ustanovniku, bl. Janezu Boscu, ki ga je lansko leto prištel med blažene. Njegove besede so tako tehtne, da jih tu navedeme v veselje in spodbudo naših blagih sotrudnikov in sotrudnic.

„Kako pa naj popišemo veselje, ki Nas je navdalo, ko smo v isti vatikanski cerkvi javno počastili blaženim prištetega Janeza Bosca? Vzbujal se nam je prijeten spomin na tista leta, ko smo v zori svojega svečeništva imeli priliko razgovarjati se s tako čudovito modrim možem in občudovati usmiljenost našega Boga, ki je resda občudovanja vreden v svojih svetnikih, da je na tako moder način postavil bl. Janezaza tako dolgo dobo nasproti zlobnim strankam ljudi, ki so delali na to, da bi krščansko vero popolnoma zatrli in poteptali najvišjo oblast rimskega papeža z zasramovanjem in obrekovanjem. On, ki je še kot mlad deček imel navado zbirati svoje tovariše k skupni molitvi in k pouku o krščanskih resnicah, katerega jim je sam delil, je pozneje, ko je postal duhovnik, vse svoje misli in vse svoje

skrbi posvetil pravi vzgoji mladine, ki je bila zvijačnosti zlobnih ljudi tako zelo izpostavljena. S tem da je zbiral okoli sebe mlade ljudi, jih je rešil mnogih nevarnosti in jih učil pošteno živeti po krščanskih zapovedih; za to svoje vedno večje delo je potem pridobil tovarišev s tako velikim uspehom, da je Cerkvi postavil na razpolago novo in to številno četo bojevnikov; ustanavljal je učne in obrtne zavode, v katerih so se mladi ljudje učili znanosti in obrti, tu pri nas kakor tudi v tujih deželah; končno je tudi mnogo članov svoje družbe pošiljal med pogane oznanjevat kraljestvo Kristusovo. Ko smo v Cerkvi sv. Petra vse to premišljevali, Nam je živo stopilo pred oči, kako ima Bog navado v posebnih težkih časih podpirati in krepiti svojo Cerkev s posebno primereno pomočjo in kako je prav to znamenje posebne Previdnosti Najvišjega Delilca vseh dobrot, da smo po sklepu tako dolgo pričakovanega miru s kraljevino Italijo priznali nebeške časti kot prvemu — Janezu Boscu, ki je kršitev pravic Apostolske Stolicy tako zelo obžaloval in se ne enkrat prizadeval, da bi se po popravi krivic nesrečni razpor, ki je Italijo iztrgal iz očetovskega objema papeževega, zopet prijateljsko poravnal“

Kdor se želi zveličati, mora imeti v mislih večnost, v srcu Boga, a svet pod nogami.

Z usakim trenutkom svojega življenja se za korak približaš večnosti.

O večnost, ti si edini predmet vreden mojih misli in skrbi. Zakaj sem doslej tako malo mislil nate!

Pomnimo, da se trpljenje, ki ga prenašamo vdano v voljo božjo, spremeni ob smrti v rože.

Ne imenujte srečnega onega dne, ko vam je vest očitala slabo dejanje in vas je bilo strah pred sodbo božjo.

Bl. Janez Bosco.

Ivan Delpin

Sestra Marija Mazzarello; prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

V ZAVODU.

Don Pestarino je dejal svojim hčeram: „Don Bosco hoče, da bodi zavod vaše bivališče.“ Iz njegovih besed je govorila velika skrb.

„Jeli mogoče?“ se je začudila Marija.

„Ali ni bil zavod sezidan za vaše dečke?“ je presenečeno vzkliknila Petronilla.

„Odslej je zavod namenjen vam. Kadar v Mornese zvedo!...“ Dasi se je don Pestarino bal slabih posledic, je slušal don Bosca. Čez noč so se hčere preselile v prostorno poslopje.

Ko je po vasi počil glas, da zavod nikakor ne bo odprt za dečke, se je začelo mrmranje in godrnjanje, oštevali so don Bosca, grozili don Pestarinu in njegovim „nunam.“

„Prevarali so nas, za nos so nas vodili, ubijali smo se pri zidavi in sedaj — evo plačila. Zavod je za dečke in amen!“

Nekateri so pomilovali dekleta, ki sta jih don Bosco in don Pestarino zajela na tak način, drugi so zopet vpili, da so one krive vse nesreče; treba jih je torej osamiti in ne več pošiljati deklic k njim v šolo. Nekatera mati v strahu, da se te grožnje utegnejo uresničiti, je šla in odvedla svojo hčerko iz zavoda.

Uboga dekleta so začela res trpeti pomanjkanje. Zavod je bil sicer prostoren in udoben, toda prazen, stene gole, sobe brez pohištva, nedostajalo je hrane. Pravo, pravcato betlehemsko uboštvo!

Marija je osrčevala svoje prijateljice, naj junaško trpe za Jezusa. — Nevihta bo minila in zopet bodo lahko v miru in zadovoljstvu služile Bogu in skrbele za mladino. Pa ni ostala samo pri tolažilnih besedah. Tu in tam je pohitela domov in zaprosila:

„Mama, pomagajte nam, smo v stiski!“

„Marija, nisem rekla?... Pri nas bi ti ničesar ne nedostajalo. Kruha imamo še in“

„Mamica draga, bo ljubi Bog poskrbel. — Ne umremo od gladu, ne!“ — In se je vesela in zadovoljna vrnila v zavod.

„Uboga Marija, gladuje in trpi! — Bog ji pomagaj!“ Tako je vzdihovala mati

Magdalena.

Toda Marija je bila nadvse srečna. Bolj kot kedaj, je začutila, da trpi za Gospoda. Trpela je in delala. Kdar so najbolj sikali zlobni jeziki, je ona ponavljala:

„Me smo se posvetile Gospodu, bodimo samo Njegove! Naj svet misli in dela, kakor hoče! — Potrudimo se, da postanemo svete!“

Na vasi so pa še vedno razgrajali in grozili. — Dobri možje so morali pod noč zastražiti župnišče, v taki nevarnosti je bil ubogi Pestarino.

In vendar, je li bil on kriv? Je bil morda kriv don Bosco? Ne. Ordinarijat je bil namreč namignil don Boscu, da ne kaže odpreti v Mornese zavoda za dečke. Nakar je don Bosco, poslušen sin sv. Cerkev, slepo ubogal. Tega Mornežani niso vedeli, odtod tako ogorčenje nad don Boscom in nad župnikom. (1.)

NEVESTE KRISTUSOVE.

„Kako naj spoznam, ima li katera izmed hčerá Brezmadežne redovni poklic?“ je vprašal nekega dne don Pestarino don Bosca.

In služabnik božji mu je odgovoril: „Tiste so poklicane, ki so pokorne tudi v neznatnih zapovedih; ponižne, ki se ne užalijo, ako jih kdo opomni; in tiste, ki ljubijo zatajevanje.“

Don Pestarino jih je izbral petnajst, med temi Marijo in Petronillo. Dal jim je v roke pravila, ki jih je spisal don Bosco sam, naj jih pregledajo in naj potem povedo, kaj jim ne ugaja. Pravila so tudi govorila o bičanju. — Morneška dekleta so v svoji preprostosti prosila, naj se bičanje črta. Don Bosco je ustregel tej prošnji; vedel je namreč, da bodo nove redovnice itak našle v obilnem delu

(1.) Ta dva zadnja odstavka sta bila pomotoma natisnjena v zadnji številki Vestnika na koncu poglavja: „Don Boscov sklep.“ V resnici spadata semkaj. Čitatelji naj nam pomoto oprostite in naj ta odstavka v prejšnjem poglavju črtajo.

dovolj pokore in dovolj bičanja.

In redovna obleka? Prvo je vrezala in sešila Marija Mazzarello sama.

„Glej, Petronilla“ — je dejala v veliki radosti „takole obleko bomo odslej nosile.“

Neveste so izbrane, poročna obleka pripravljena, naj pride torej Zenin, da se združijo z njim za vedno!

Don Bosco je pisal don Pestarinu: — Povejte Vašim „hčerkam“, da pridem k njihovi preobleki, ko bodo slovesno sklenile živeti in umreti za Gospoda kot „Hčere Marije Pomočnice.“

In res je prišel na praznik Marije Snežnice. Kot sneg naj bi postala bela izbrana dekleta. Vse njih misli so bile v Bogu. Pripravile so se namreč bile z duhovnimi vajami na znameniti dan. Zunaj so lastovke čebbljale v prelepo avgustovo jutro, v kapelici so se pa neveste približale Zeninu, ginjene do solz od sreče in ljubezni. O Mazzarello! Tisti dan so se uresničile vse tvoje želje in hrepenenja srca, tisti dan je bila tvoja duša radostna in blažena, tisti dan se ti je odprlo nebo, postala si angel, ne, postala si nevesta Jagnetova.

„Zavežem se Bogu z obljubo devišstva, ubošstva in pokorščine.“

Toko je ponovilo enajst deklet s srcem odpovedi in ljubezni.

Don Boscovu srce se je radovalo. — Ginjeno je govoril: „Vidim: srečne ste a med rožami čutite trnje. Vem, mnogi vas preganjajo in se norčujejo iz vas, da celó vaši starši vas ne marajo. Ne čudite se temu! Čaka vas še hujše! Toda ne žalujte, drage hčere, če vas svet zaničuje ker vas ne more iztrgati iz varnega vnezda, se maščuje nad vami. — Pogum! Vztrajajte in vaše plačilo bo obilno v nebesih.“

Tako je govoril don Bosco z ljubečim srcem in se poslovil od „Hčera“, ki naj bi ostale živ spomenik Marije Pomočnice. Spremljal ga je don Pestarino. — Med potjo sta se pomenkovala o novih redovnicah. Don Bosco se je zlasti zanimal za Marijo Mazzarello. In don Pestarino mu je natančno opisal njen značaj. —

„Marija je dobrega srca in zelo nagnjena k pobožnosti; je sicer živahnega značaja, a poslušna; ni mehkužna, pač pa ljubi zatajevanje in spokorna dela; je čista kot lilija; ne zna pisati, čita trudoma, toda o čednostih govori tako jasno in prepričevalno, kakor bi bila navdihnje-

na; je ljubezniva, a odločna....“

„Naj bo ona prva predstojnica novih sestra.“ Tako je zaključil don Bosco, segla sta si v roko in se prisrčno poslovila. — Don Bosco se je vračal v Turin med svoje dečke, don Pestarino je pa krenil med „Hčere Marije Pomočnice.“

„GOSPA.“

Don Bosco je poslal v Mornese neko gospo, ne da bi tam ukazovala in gospodarila, ampak, da bi mladim redovnicam pomagala z nasveti. Ko je Marija Mazzarello zvedela, da jo pošilja don Bosco, je takoj mislila, da jo pošilja kot predstojnico, zato je molče odstopila in se uklonila novodošli gospe.

Ta je začela res gospodariti. Nič je ni zadovoljilo. Hrana ji je bila prerevna; treba je bilo torej kupiti molžno kravo, da so vsaj za zajtrk použile malo mleka. Obleka ji ni ugajala, zato jo je prekrojila po svojem okusu v drugič in v tretje. Vpeljala je dolge molitve; zahtevala je, naj bodo sestre resne, zelo resne, češ da je veselost znak lahkomišljenega značaja. In z nešteto drugimi preuredbami je prišla na dan.

Don Bosca pa kar ni mogla razumeti, ko ji je vendar tako jasno razložil namen nove ustanove: Hčere Marije Pomočnice se bodo pečale z mladino, zato morajo biti vesele in delavne, ne pa turbobne in boječega značaja. Ker pa se je gospa le upirala, se ji je don Bosco vljudno zahvalil za storjene usluge ter jo odslovil.

„Don Bosco, težko zapuščam mornški zavod. Zelela sem, da bi cvetel, zdaj pa.. Toda kdo bo vodil uboge sestre namesto mene?“

„Eh gospa, menim da bi bila sestra Mazzarello dobra predstojnica!“

„Sestra Mazzarello?“ se je začudila dobra gospa. „Ona? pridna je in pobožna, todi nikakor ni izobražena.“

„Gospod ne potrebuje za svoje načrte mogočnih in učenih, ampak ponižnih in preprostih.“

Gospa je užaljena zapustila don Bosca in Mornese.

Hčere Marije Pomočnice so pa pozdravile svojo prvo predstojnico Mater Marijo Mazzarello.

VELIKA ZALOST.

Don Pestarina ni več. — 12. maja 1874. ga je nenadoma pograbila smrt. Stopil je bil k mizarju, da naroči še to in ono za

zavod, kar so ga moči zapustile in padel je v naročje svojih prijateljev. Odnegli so ga v župnišče in poslali po duhovnika, ki ga je še opravem času dejal v sveto olje.

Marija in Petronilla sta jokaje pritekli k njegovi postelji. Don Pestarino ju je prepoznal, komaj slišno ju je vprašal:

„Kaj — delajo — sestre — in gojenke?“

V kapeli so in molijo za vas —

Dobro — Pogum, hčerke! — Zaupajte v Gospoda!“

In je za vedno obmolknil.

Turobno je udarjal veliki zvon. Srca vseh so se razžalostila do solz. Umrl jim je prijatelj in brat, umrl je čredi pastir, Hčeram Marije Pomočnice oče.

Tudi don Bosco se je žalosten sklonil nad preranim grobom zvestega pomočnika svojega, njegovo srce je zaprosilo mir njegovi duši.

DON BOSCO JE Z NAMI.

Po smrti pobožnega don Pestarina so bile sestre kakor sirote brez očeta.

Don Bosco jim je brž poslal enega izmed svojih sinov za duhovnega voditelja, ki naj bi jih večje vodil po poti krščanske popolnosti in, ki bi jih naj naučil pravega salezijanskega duha. Don Bosco je postavil na to važno mesto najboljše moči. (Tako n. pr. Cagliera, ki je pozneje postal kardinal, Costamagna, ki je potem šel v misijone in umrl kot škof). Ta tudi on sam je pogosto prihajal v Mornese, da jih utrdi v čednosti, da zve za njih težave in bridkosti in jih potolaži. Kadar jih ni mogel obiskati, jim je pisal kot ljubeči oče:

„Hčerke moje, jaz vas blagoslavljam. Pomagajte mi reševati vaše duše.... Ne dvomite, nikdar vas ne zabim pri sv. maši, kajti ve ste prav zares veselje mojega srca. Zelo sem vam naklonjen in se bom vedno trudil za vaše dobro. Mnogo zaprek se nam sicer stavi na pot, toda z božjo pomočjo bomo vse premagali.“

Hotel je, naj bi se tudi njegovi sinovi zanimali za sestre in jim po močeh pomagali. Nekateri salezijanci so pa čutili nekaj odpor do sestra, zato niso odobravali don Boscovih želja. A don Bosco jim je ljubeznivo dejal:

„Ali morda nimajo tudi one dragocenih duš, ki jih je treba rešiti? Smo člani iste družine, pomagajmo jim torej in skrbimo zanje!“

M. Mazzarello je bila don Boscu neskončno hvaležna za njegovo skrb in lju-

bezen. Njegovo navodila je do pičice izvrševala. Kadar je sestram kaj ukazovala, je navadno rabila tele izraze:

Tako hoče don Bosco! Tako dela don Bosco! On nam govori v imenu božjem, zato mu bodimo hvaležne in slušajmo ga!“

Ni čuda torej, ako so dosegle toliko lepih uspehov! Saj jih je vodil don Bosco, mož božji.

LEPO ŽIVLJENJE.

Sestre so delale, trpele in molčale, a bile so vesele in srečne, kakor more biti vesel in srečen le pravi otrok božji. Mati Mazzarello je pa kot svetla zvezda svetila vsem, v vedrosti in delu, v trpljenju in pobožni molitvi.

V zavodu so sestre odprle šolo za gojenke in za mornške deklice. Nekatere bolj izobražene sestre so bile namreč srečno prestale izpit, da so lahko javno nastopile kot učiteljice. Pa tudi sestre same je bilo treba učiti pisanja in čitanja ter pisne italijanščine. Sprejemale so po večini le kmečka dekleta, večša le monferrinskega narečja, a polne dobre volje, da so se spridom lotile šole. Ponižna mati Mazzarello je bila najmarljivejša učenka.

A kako cvrčanje in tekanje je bilo na dvorišču o prostem času in ob praznikih! Koliko zabave in nedolžnega veselja v gledišču! Držale so se gesla sv. Pavla, ki pravi: „Bodite veseli z veselimi!“ Kdo pa naj bo vesel, če ne mladina in tisti, ki ji je prijatelj?

Kako je dejal don Bosco? „Dajte, naj se mladina nakriči in naskače po božji volji, da le ne greši!“ Naše sestre so sledile don Boscu in žele krasne uspehe.

In so trpele. Kolikokrat je mati zdihovaje dejala hčerkam: „Sestre moje, v hiši ni več kruha, niti za grizljaj ga ni!“ Iz besed ji je govorila boleost, ne zase, za sestre.

„O mati“, so odgovorile ob takih prilikah junaške sestre, posnemajmo sv. Terezijo; v obednico grede si je želela, da bi pri kosilu manjkalo kruha.“

Tako so potolažile mater te besede, da je potem na tihem od ginjenja plakala.

Mati Mazzarello je bila povsod: na dvorišču in delavnicih, v perilnici in spalnicah in kot rože trosila ob poti svete vzdihljaje in lepe misli.

„Živel Jezus!“ In sestra ji je odgovorila: „Živela Marija!“ Za koga se trudiš?“ „Za Jezusa!“

Včasih je prišla, vrgla vprašanje in

odhitela za opravitki, ne da bi čakala odgovora. „Kaj misliš v tem trenutku?“ „Ali še gospodari v tebi samoljubje?“ „O čem smo premišljevali zjutraj?“ „Pogum sestre, delamo za bogatega Gospoda,

ki nam bo stotero poplačal!“

Tako je mineval dan za dnem, mesec za mesecem in nihče ni kalil miru in sreče, kajti mati je čuvala nad svojo družino.

Blaženi Janez Bosco, prosi za nas!

Imamo priprošnjika v nebesih: blaženega Janeza Bosca. Kako mogočna je njegova priprošnja, nam pričajo obširna in številna poročila, ki jih prejemo iz najrazličnejših krajev sveta o velikih milostih in čudežnih ozdravljenjih po priprošnji našega duhovnega očeta. Salezijanski vestnik bo odslej prinašal tudi taka poročila, da se tako zaupanje v priprošnjo bl. Janeza Bosca vedno bolj širi tudi med slovenskim ljudstvom.

„Že osem let sem bil bolan na želodcu. Zadnje mesece pa se je bolezen tako shujšala, da nisem mogel uživati skoro nobene jedi več. Zdravniki so rekli, da imam raka. Ta izjava me je zelo zadela, posebno ker sem videl, koliko trpi moja družina, katere edina podpora sem bil.

Zdravniki so mi sicer vedno pravili, da bom kmalu ozdravel — z varanjem so me hoteli le obvarovati obupa — toda vse njihovo prizadevanje mi je prinašalo le trenutno zboljšanje, kateremu so navadno sledile še hujše bolečine. Sestre Marije Pomočnice so me v moji bolezni večkrat obiskale, kajti bil sem pri njih zaposlen. Videč moje žalostno stanje, so mi svetovale, da naj se obrnem k bl. Janezu Boscu, opravim njemu na čast devetdnevničo, prejmem svete zakramente ter ga prosim za ozdravljenje. Priznati moram, da sem že dalj časa zanemarjal svoje verske dolžnosti in nisem prejemal sv. zakramentov.

Predstojnica Hčera Marije Pomočnice, ki se je baš odpravljala v Evropo, mi je obljubila, da bo na grobu Blaženega molila zame ter da mi bo prinesla njegovo relikvijo. Tudi jaz sem ji obljubil, da se bom ravnal

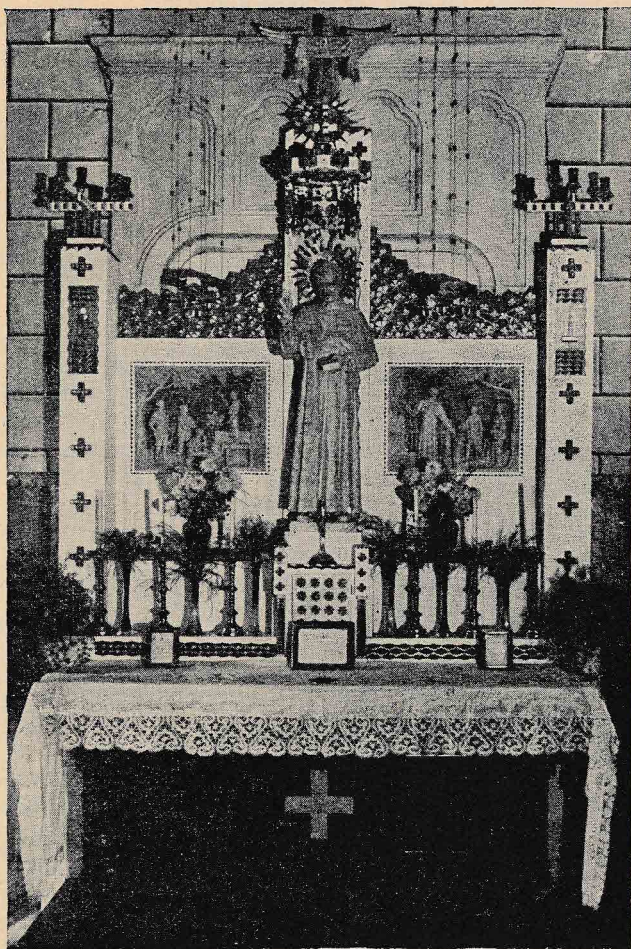
po njenih nasvetih.

Izposodil sem si pri sestrah relikvijo bl. Bosca, obesil si jo na vrat ter začel devetdnevničo. Vsak dan sem zmolil tri Očenaše, tri Češčene Marije in tri Čast bodi in enkrat Češčena bodi Kraljica. Tako sem končal prvo devetdnevničo, učinka pa nisem opazil nobenega. Vendar me to ni oplašilo. Precej sem začel drugo, ki sem jo opravljal še z večjim zaupanjem. To pot se nisem varal. Blaženi je kmalu pokazal, kaj premore njegova priprošnja.

Noč med 15. in 16. septembrom je bila zame strašna. Mislim sem, da je moja zadnja. Ob sedmih zjutraj me je žena vprašala, če sme iti v cerkev k maši. Z veliko težavo sem ji odgovoril: „Ali me hočeš zapustiti zdaj, ko umiram?“ Nato je ona molčala. Nato sem se za hip zamislil ter ji zopet rekel: „Le pojdi v cerkev, pa moli zame!“ Tedaj sem začutil, kakor bi me neka nežna, nevidna roka rahlo božala po razbolelem telesu. Hipoma sem bil zdrav.

„Zdrav sem, popolnoma zdav! Nič več me ne boli!“ sem vesel zaklical. Žena kar ni mogla verjeti. Še bolj pa se je čudila, ko sem sedel k mizi in začel jesti s takim tekotom, kakor bi bil pravkar nasekal tri sežnje drv. In od tedaj nisem imel prav nobene težave več z želodcem.

Zato sem na vso moč hvaležen bl. Janezu Boscu, ki mi je izkazal toliko dobroto. Od tedaj me njegova relikvija spremlja povsod. Spolnil sem tudi svoje obljube ter čisto pristopam k sv. zakramentom. S telesnim zdravjem mi je Bog naklonil tudi duševno. V mojo hišo pa sta se naselila mir in sreča.

Oltar blaženega Janeza Bosca v stranski kapeli cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku.

Kip, oba relieva in ves ostali leseni del oltarja je delo našega sobrata Josipa Imprla.

Prijatelji, ki so v času bolezni iskreno z mano čutili, se sedaj ne morejo dovolj načuditi spremembi, ki je tako predrugačila moje življenje.

Iz hvaležnosti do velikega dobrotnika darujem nekaj za njegovo kanonizacijo. Vsem trpečim pa priporočam, naj se z zaupanjem zatekajo k njegovi priprošnji.

Villa Munoz (Uruguay) 1929.

Juan Romeo

Dr. Jose Tamarin, zdravnik

BL. JANEZ BOSCO JO JE OZDRAVIL.

Gospa Angela Toblini je bila radi bolezni več let v postelji. Radi preležanosti so ji ohromele noge tako, da po več mesecih, ko že ni bila več v postelji, ni mogla prav nič stopiti na noge. Le polagoma se ji je tolikoboljšalo, da je z največjo težavo, oprta na domače in s pomočjo bergel nekoliko hodila; toda noga je bila v kolenu popolnoma trda in negibna.

Dne 2. junija, na dan, ko je bil Janez Bosco proglašen za blaženega, je

bolnica s pomočjo svojih domačih hoteli iti v cerkev k sv. maši. Ob povzdigovanju je skušala poklekniti. Na svoje veliko začudenje je čutila, da so noge zadobile na mah nekdanjo gibčnost in da je pokleknila brez težave in brez vsake bolečine.

Po sv. maši se je brez tuje pomoči in brez bergel vrnila domov vsa preseščena in ginjena, ker je bila tako čudežno ozdravljena. Naslednji dan sem jo preiskal in sem začuden ugotovil, da so noge popolnoma zdrave in gibčne.

Tremosine (Brescia) 15. jun. 1929.

Dr. Turri Lucijan, zdravnik

OTROK OZDRAVLJEN.

Moj petletni sin Franjo je nevarno obolel na slepiču. Že so ga zapustile vse življenske moči, ležal je bled bolj podoben smrti kot živemu človeku. Že nekaj dni ni mogel zavžiti ničesar. Zdravnik je svetoval takojšno operacijo kot edino sredstvo, ki bi še utegnulo rešiti življenje ubogemu otroku. Vsa obupana sem šla tedaj k salezijskemu duhovniku in ga vprašala za svet; kaj naj storim v tem težkem položaju. Svetoval mi je, naj opravi devetdnevno na čast bl. Janezu Boscu

in mi izročil njegovo podobico z relikvijo. Oj čudo! Komaj smo začeli devetdnevno in dali otroku poljubiti relikvijo, je nevarnost hipoma prešla, in operacija je na mah bila nepotrebna. Sedaj se Franjo prav dobro počuti.

Aleksandrov Kujavski 24. XII. 1929.

Jan in Katarina Kohanovski

NENADNO OZDRAVLJEN.

Pred božičem sem nevarno zbolel, tako da so me morali peljati v bolnico. Zdravniki, ki so me preiskali, so ugotovili, da zame ni nobenega upanja na ozdravljenje. Ta vest je silno potrla mojo ženo, ki pa ni izgubila upanja v božjo pomoč. Z vsem zaupanjem se je zatekla v cerkev tukajšnjih salezijancev in tam prosila za molitve na čast bl. Janeza Bosca. Opravili so zame sv. mašo in začeli devetdnevno na čast velikemu čudodelniku sedanjih časov in glej, že drugi dan je nevarnost minila in po desetih dneh sem zapustil bolnico popolnoma zdrav. Naj doni vedno glasnejša hvala našemu Blaženemu, ki nam deli iz nebes toliko dobrot.

Varšava (Poljska) 4. jan. 1930

V. Szymanski.

Iz naših misijonov.

HČERE MARIJE POMOČNICE IN MISIJONI.

Drugi red, ki ga je ustanovil blaženi Janez Bosco, so Hčere Marije Pomočnice. Njihov namen je sličen namenu, ki ga ima salezijska družba: vzgoja mladine in druga dela krščanskega usmiljenja.

Posebno živahno se Hčere Marije Pomočnice udeležujejo v misijonih. Od tistega dne, ko so prve njihove misijonarke zapustile domovino in pogumno šle na pot, ki jih je vedla preko morja v Patagonijo in na Ognjeno zemljo, se je neprestano širilo polje

njihovega dela. Šle so kot misijonarke med divjake v Matto Grosso in Rio Negro (Brazilija), med Hivarce v Ekvador, v Afriko, na Daljni Vzhod i. t. d. Povsod so velikopotezno razvile svoje delo, niso se strašile nobenega truda, nobene nevarnosti, šle so tudi v najbolj nedostopne kraje, k najbolj divjim rodovom.

Zlasti v zadnjem času se jim odpira Kitajskem, kjer imajo mnogo dobrosijajno polje v Indiji, Assamu in na delnih ustanov in razvijajo izredno živahno delovanje. V kratkem bodo šle tudi na Japonsko in v Indokino, da tudi tam zastavijo vse svoje moči za

delo izpreobrnjenja ondotnih poganov.

Za vzgojo novih misijonark so ustanovili v Evropi več zavodov, kjer se Hčere Marije Pomočnice pripravljajo na vzvišen poklic.

Dokaz, kako naklonjena je previdnost božja temu velikemu delu, je to, da imajo Hčere Marije Pomočnice vedno več poklicev. Neprestano se oglašajo junaške duše, ki so pripravljene vse žrtvovati za delo krščanske ljubezni do bližnjega. Bl. Janez Bosco pa čuva iz nebes nad svojo ustanovo in jo vodi s svojim duhom in s svojo priprošnjo.

SV. OČE O MISIJONSKEM DELOVANJU.

V začetku preteklega decembra je sv. oče sprejel v posebni avdijenci zastopnike redovnih družb, ki se udeležujejo v misijonih. Prisotnih je bilo kakih 80 redovnikov različnih narodnosti. Kardinal Van Rossum, predstojnik kongregacije za širjenje vere, je predstavil sv. očetu delegate posameznih redov in zastopnike misijonov ter mu v imenu vseh navzočih prisrčno častital k njegovi zlati maši.

Sv. oče Pij XI. se je toplo zahvalil predstavnikom katoliških misijonov za njihove iskrene častitke ter obenem poudaril, da mu je ta avdijenca zato posebno pri srcu, ker mu daje možnost, priti v neposredni stik s predstavniki katoliških misijonov, ki jih vodijo razne redovne kongregacije. Pa še iz nekega drugega ozra, je rekel sv. oče, da mu je ta avdijenca draga in zaželena: daje mu namreč priliko, da poda vsem misijonarjem nekatera pojasnila in smernice glede razvoja in poglobitve misijonskega udejstvovanja. Svoje misli je jasno in točno opredelil v treh točkah:

1.) Misijoni ne smejo biti orodje kakršnegakoli nacijonalizma, ampak morajo služiti izključno le cerkvi in dušam.

2.) Misijonarji naj se pečajo samo z verskimi zadevami, kajti ne spodo-

bi se, da bi se tisti, ki služijo Bogu bavili s posvetnostmi. „Dvema gospodarjema se ne da služiti.“

3.) Tretje priporočilo pa daje misijonarjem sam Jezus Kristus, ki je pri zadnji večerji prosil Očeta, da bi njegovi „bili vsi eno“. S tem je hotel pokazati, da je edinost duš in src pravi dar božji, ki ga je edino le z molitvijo mogoče doseči. Edinost da moč, moč pa zmago.

Sv. oče je močno in goreče priporočal misijonarjem, naj si skušajo pridobiti edinost v mislih, v srcih, v volji. Šele iz te edinosti se bo rodila edinost pri delu, katera je prvi pogoj za uspešen in plodonosen napredek.

Po nagovoru je sv. oče vsem podelil svoj apostolski blagoslov.

POROČILO IZ EKVADORJA.

Macas (Ekvador) 6. 11. 1929.

Prečastiti gospod urednik!

Letošnji božični prazniki bodo še posebno lepi za naše Hivarčke. Zakaj neki? Prejel sem vse predmete, ki ste mi jih poslali. Medtem ko sem odpiral zabojček, nisem mogel zadržati solz. Zjokal sem se od radosti in veselja, ker sem videl v onih predmetih, srce jugoslovanskih sotrudnic do ubogega don Boskovega sina. Obkrožili so me Hivarčki in moj tovariš in vsi skupaj smo se zradostili, ko smo videli toliko božjih darov. Priporočili so mi, naj se zahvalim vsem, ki so prispevali s kakimi darilci! — Hvala Vam vsem, dragi sotrudniki in sotrudnice ter vsi ljubitelji misijonov! Obljubljam Vam, da se Vas bom spominjal vedno v svojih revnih molitvah, in bom prosil še naprej blaženega Janeza Boska, naj nam nakloni še več tako dobrih duš! Medtem pa, ko se Vam zahvaljujem, Vam želim vsem srečno in blagoslovljeno novo leto 1930. Glede nadaljnih pošiljatev pa pripomnim sledeče: Mašne obleke ne pošiljajte, ker je uvozna carina zelo visoka za vse cerkvene predmete, kakor so mašna obleka ali svete posode. Smo pač v državi, kjer

ima vso moč prostozidarska loža. Priporočam se pa za druge predmete, kot ogledalca, nožiče, šivanke, sukanec, podobice, igrače za Hivarčke, note za cerkveno petje v latinskem, pa tudi slovenskem jeziku. Ako Vam dajo kak dar v denarju za mašno obleko, sprejmite in potem mi pošljite v lirah ali dolarjih.

DOGODKI OD MESECA MAJA DO NOVEMBRA.

Bilo je zadnje dni v maju. V okolici Makuma (2 dni daleč od Makasa) so so nekateri Hivarci napadli sosede in umorili tri može in dve ženski. Odrezali so jim glave in z njih pripravili „cance“. S seboj so odpeljali drugi dve ženi in dva otroka, da jih umorijo pred svojimi otroki, da se tako tudi oni ojunačijo in postanejo zmožni tudi sami kdaj ljudi moriti. Strašni zločini! Ko je bilo vse pripravljeno, zvežejo prvo ženo k drevesu in namerijo nanjo puško, pa ne može, temveč otroci. Ko so ji pognali kroglo v srce, jo obkrožijo vsi in jo prebadajo z noži. Vsi se vesele in pijejo čičo, češ, tako se maščujemo nad sovražniki! — Isto so storili z ostalimi tremi. Torej devet mrtvih! — Kako daleč smo še, o moj Bog! Sli so na drugi svet, brez svetega krsta, brez vere! Kaj je z njihovo dušo? Rekel sem, da mrtvim odsekajo glavo in si iz nje napravijo „cance“. To se pravi, glavo pripravijo tako, da je vse obličje kot je bilo prej, vendar mnogo manjše! — Ohranijo še lase, nos, oči, vse. Te glave nosijo kot znamenje zmagošlavja in obhajajo z njimi razne svečanosti. Seveda je politična oblast posegla vmes, a ni dosegla ničesar. Krivci so jo pobrisali v pragozde in tam jih ne more najti nihče.

V dneih 27. 28. in 29. junija smo obhajali mašniški jubilej sv. očeta Pija XI. Na dan 29. junija je prvokrat pristopilo k angelski mizi 9 Hivarčkov. Te nedolžne dušice so kar ihtele radosti in veselja. — Tako so se združili, čeprav divjaki, prvokrat v svojem življenju z božjim Ženinom! — Moj to-

variš, ki jih je pripravil na prvo sv. obhajilo, je zložil majhno pisemce za sv. očeta, ga dal Hivarčku, da ga je prepisal in tako ga je odposlal našemu škofu msgr. Cominu, da ga izroči sv. očetu. To je tudi storil in sedaj nam je pisal, da je sv. oče daroval za misijonarje in hčere Marije Pomočnice vsakemu po en rožni venec.

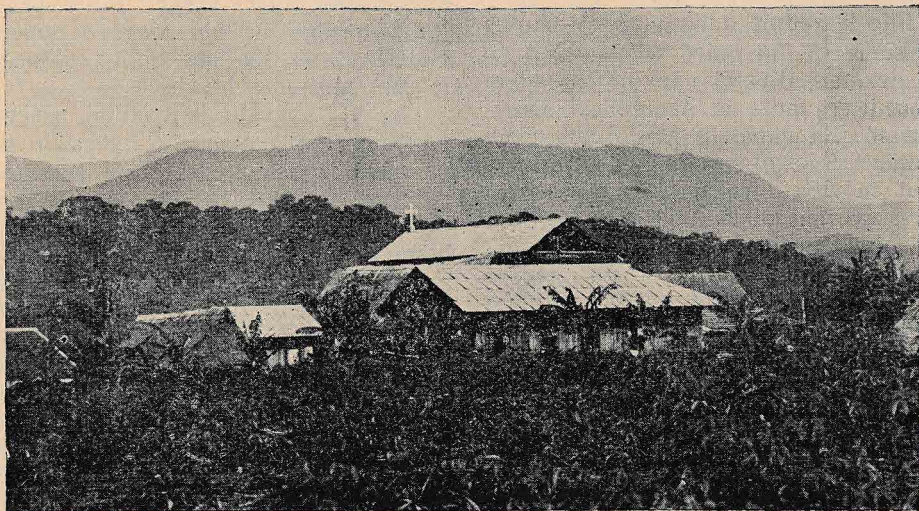
Dne 4. avgusta smo obhajali imendan našega ap. vikarja. — Dan veselja in radosti! Ap. vikar je bil sicer v Italiji, vendar je bilo njegovo obličje v naših sreih. On nas ljubi in Macas je zanj najljubše bivališče.

Dne 15. avgusta je voditelj našega misijona krstil nekega Hivarčka, ki so ga našli izpostavljenega. Bil sem mu za botra. Star je bil 17 dni. Njegova duša je 4 dni pozneje splavala v nebesa. Priporočam tudi mimogrede našim sotrudnikom in sotrudnicam, ki razširjajo med znanci zanimanje za dobre namene, naj govorijo tudi o krstih med Hivarci. Ako hoče kdo biti boter, naj pošlje 35 lir (100 dinarjev) in stem bom lahko preskrbel za fotografijo krščenca. Pošljejo naj mi tudi imena, na katera želijo, da bi bili dotični krščeni.

Dne 20. avgusta mi je g. predstojnik odkril željo, da bi šel v Cuenco. Radevolje sem sprejel to nalogo, dasi je bila težava. Pred mojimi očmi se je vila 7 dnevna pot med pragozdi, nad zijajočimi prepadi in preko deročih rek. Vendar sem se odločil, da odidem dne 22. avgusta. Poskrbel sem si dva nosača za prtljago. Makabejski mladeniči, so me hoteli spremljati kar vsi skupaj, vendar jim nisem dovolil. Napotili smo se torej prvi dan proti Viktorinu. Dež nas je pral, da je bilo veselje. Vsi premočeni in utrujeni smo se oddahnili prvi dan med znanci in prijatelji, kajti Viktorinov sin je bil v mojem razredu. Drugi dan, 23. avgusta smo na vse zgodaj nadaljevali potovanje, dasiravno je še deževalo. Prišli smo ob 5 zvečer do kočice nekega Hivarca, Dominga po imenu. Pa glej ga spaka! V hiši nismo našli Dominga,

temveč neko staro Hivarko! Ko smo vstopili, je starka začela kričati, da je bilo joj. „Dobra žena“, smo jo nagovorili, „ne vznemirjaj se, smo tvoji prijatelji“, a nič ni pomagalo. Žena je vpila kakor znorela! Posegel sem v torbo in iz nje izvelkel ogledalce! To je učinkovalo kot voda na ogenj! Hitro se je sprijaznila z nami. Pripomnim, da so Hivarke zelo sovražne

zdraviti v Kuenki! V Mendezu sem se čutil precej onemoglega, vendar sem v ponedeljek nadaljeval potovanje. Dne 29. avgusta sem došel v Kuenko. Hvala Bogu! Tu sem opravil sv. duhovne vaje. Kmalu je prišel čas, da sem se moral vrniti v Macas! Potovanje na povratku je bilo istotako težavno! Pri Hivarcu Domingu je tisti dan zjutraj, preden smo mi prišli,

MISIJSKA KAPELICA V MACASU (EKVADOR).

tujcem, pa bodisi kdorkoli. Vendar nam je ponudila čašo čiče, katero sem na zdravje vseh slastno popil, dasiravno se mi je studila ob spominu na način, kako jo izdelujejo. Pripravljajo jo namreč v ustih. Ravnal sem neprevidno! Hivarke, če so jezne, primešajo čiči strupa. Sicer se tisti dan ni nič kaj takega zgodilo, vendar je vedno dobro, da same prej pokusijo pijačo.

Dne 24. avgusta, dan naše nebeške Mamice, sem došel v Mendez. Bila je sobota. Sklenil sem ostati tudi v nedeljo in nadaljevati potovanje proti Kuenki šele v ponedeljek. Na nogah so se mi odprle rane, ki sem jih hotel

umrla majhna deklica. Mislil sem, da bom prispel pravočasno in jo krstil, a bila je že pokopana! Nedorščno dete se je opeklo in med bolečinami umrlo. Drugi Hivarček je imel hude rane. Dal sem mu potrebna zdravila ter hlače, ker je bil nag. Hotel sem ga odpeljati s seboj v Macas, pa mi ni bilo mogoče.

Prišel sem v Macas zadnjo nedeljo septembra. Sedaj sem iznova pri delu.

Mnogo prisrčnih pozdravov, zahval in voščil vsem.

Vaš vedno vdani
BOGOMIL TRAMPUŽ,
Sal. misijonar

PISMO IZ PATAGONIJE.

*Forte Gral. Roca, 28. XII. 1929.**Prečastiti gospod urednik!*

Zdi se mi umestno, da sporočim v imenu vseh sobratov Slovencev, ki smo v Patagoniji, da smo vsi zdravi, veseli in zadovoljni, kljub vsem težavam, ki nas obdajajo.

Sporočim Vam tudi veselo novico, da je dne 21. decembra t.l. prejel sveto mašniško posvečenje naš rojak vlč. g. Anton Jakša. Obenem je podpisani imel srečo, da je bil posvečen v dijakona. Oba sva bila ordinirana v Buenos Aires-u.

Po posvečenju sva se z ostalimi sobrati takoj odpeljala v Bahio Blanco. Tu je g. Jakša daroval prvo sv. mašo, jaz sem mu pa stregel. Med presveto daritvijo sem si v duhu predstavljal vse njegove drage, brate in sestre, sorodnike in znance, ki sem jih jaz najdomestoval.

Upam, da bom kmalu tudi jaz posvečen v mašnika. Kdaj se bo to zgodilo, še ne vem natančno.

Ob tej priliki smo prišli skupaj z preč. g. Janezom Zamjenom in preč. g. Hijeronimom Preclikom, ki delujeta v tej prostrani pokrajini.

Vlč. g. Zamjen je vesel in se prav dobro počuti. Njegovo priljubljeno delo je še vedno tisto kot nekdanj - spovedovanje. Suho tukajšno podnebje prav dobro vpliva na njegovo bolno grlo. V teh dneh, ko sva bila skupaj, sva mnogo govorila. V duhu sva poromala v krasne domače kraje in se spomnila znancev in prijateljev.

Naš sobrat vlč. g. Preclik se je zelo postaral in je bolehen že dolgo časa. Pričakuje presrečnega dne, ko ga Vsemogočni pokliče iz te solzne doline. Medtem pa dela, kar mu dopuščajo moči: z vso vnemo streže bolnikom, in s svojim svetim življenjem daje vsem dober zgled pravega, Bogu vdanega redovnika.

Kaj pa naš novomašnik? Z vso izkre-

nostjo mu častitamo, da je vse težave na potu do oltarja junaško premagal in da se mu je izpolnila tako goreča želja postati duhovnik in kot tak delovati za zveličanje duš. Doslej je deloval v raznih postojankah tukajšne na pol misijonske pokrajine. Naj omenim še to, da je bil z njim vred posvečen v mašnika sobrat Italijan. Oba sta bila v vojni, oba sta po vojni stopila v salezijansko družbo in oba ob istem času prejela nižje in višje redove, nazadnje pa še mašniško posvečenje.

Kako pa z mano? Imam silno veliko dela. Poleg lastnih študijev, imam še nalogo, da poučujem mladino. Vsako leto imam v šoli nekaj pristnih domačinov, Indijancev. Imajo temno barvo, široko glavo in črne lase. Sicer so dobrega srca, toda zelo svojeglavni. Učijo se dobro in radi. Zanimivo bi bilo podrobneje opisati njihov značaj, toda čas mi tega ne dopušča.

Letošnje leto smo imeli gojenca, ki še nikdar v življenju ni videl duhovnika. Zelo se je čudil, zakaj nosimo talarje, še bolj pa so ga zanimale hlače pod talarjem. Drugače pa je vljuden in dober dečko. Z vso vnemo se je pripravil na prvo sv. obhajilo. Mene ima zelo rad in me večkrat izprašuje, zakaj misijonarji tako ljubimo Indijance.

Rad bi poslal kako sliko vlč. g. novomašnika, toda žal, mi ni bilo mogoče dobiti boljše kot je tu priložena. Predstavlja naju v hipu, ko sva skupaj pregledovala Salezijanski vestnik. (Le škoda, da slika ni za tisk, ker je pretemna. Op. urednika.)

Končam te moje vrstice. Priporočamo se vsem prav toplo v molitev, da bi mogli storiti prav mnogo dobrega tem dušam, med katerimi delujemo.

Mnogo pozdravov v Srcu Jezusovem in Marijinem

vdani

LUDVIK PERNIŠEK.

Salezijanski Mladinski dom na Kodeljevem.

Našim čitateljem je znano, da salezijanci že nekaj nad deset let delujejo v Mladinskem domu na Kodeljevem v občini Moste v neposrednji bližini Ljubljane. Ta Mladinski dom je bil sicer v upravi salezijancev, toda lastnik doma je bilo Društvo za mladinske domove, ki je imelo svoj sedež v Ljubljani. Pred kratkim pa je dom prešel v last salezijanske družbe in s tem se je začelo za to velevažno napravo novo razdobje uspešnega dela v prid ondotni mladini in prebivalstva sploh. Ob tej priliki se nam zdi primerno, da na kratko orišemo najznačilnejše dogodke, ki so v zvezi s to novo našo redovniško naselbino in s spremembo lastništva.

Pred dobrimi desetimi leti, takoj po vojni, se je v Ljubljani osnovalo društvo, ki je prevzelo vzvišeno nalogo zgraditi zlasti ob periferiji mesta domove, ki naj bi bili zatočišče mladine, ki jo ogrožajo nevarnosti ulice in povojne razmere. To društvo, ki se je imenovalo „Društvo za mladinske domove“ je leta 1919. nabavilo dve veliki vojaški baraki, ju preuredilo včasni mladinski dom in ga izročilo oskrbi salezijancev. Delo se je sicer tu ugodno razvijalo in število mladine, ki se je zatekala pod okrilje te prekoristne naprave, se je množilo od leta do leta. Toda barake so kmalu začele razpadati in nikakor niso več odgovarjale četudi provizorično svojemu namenu. Društvo se je tedaj odločilo, da zida nov dom, ki naj bi zagotovil temu podjetju stalnost in primerno udobnost. Z zidanjem se je začelo 1. 1924. Stavba je bila kmalu toliko dovršena, da se je v njo preselil Mladinski dom.

Toda nastale so nove težkoče. Za zidavo novega doma so pač prispevali s svojimi darovi ameriški rojaki, toda ti doneski niso zadostovali. Treba je bilo posojila. To posojilo je naklonila Društvu za mladinske domove Ljudska

posojilnica, ki je znana po svoji velikodušni požrtvovalnosti, kadar gre za podpiranje človekoljubnih naprav. Vso ta, ki jo je Ljudska posojilnica v to napravo naložila je bila precej visoka, tako da se je dom z njeno pomočjo v glavnem dovršil.

Nastale razmere, splošna denarna kriza, brezposelnost in druge neprilike so povzročile, da so usahnili denarni viri, s katerimi bi prej imenovano društvo, zmoglo odplačevanje najetega posojila. Obresti so naraščale in z njimi glavica. Kaj storiti sedaj? Društvo je uvidelo, da ne bo kos pretežki nalogi, zato je odbor sklenil svoje poslovanje glede Mladinskega doma likvidirati in ves objekt prepustiti v last Ljudski posojilnici v kritje nastalega dolga.

Tako je Mladinski dom postal last Ljudske posojilnice.

Kaj sedaj? Posojilnica je takoj dom ponudila salezijancem v nakup, toda zahtevala je zanj tako visoko kupnino, da se salezijanci spričo sedanjih težkih denarnih razmer niso upali ponudbe sprejeti. Po dolgem in brezplodnem pogajanju so salezijanci sklenili, da se sploh umaknejo iz Mladinskega doma. Res so ga 1. jan. t. l. izpraznili in izvrševali tam le še iz prijaznosti službo božjo, dokler ne bi posojilnica drugače poskrbela.

Pa božja previdnost je vso stvar zasukala čisto nepričakovano v drugo smer. Ljudstvo iz okolice Mladinskega doma se je odločno zavzelo za to, da bi salezijanci prevzeli dom. Pogajanja so se obnovila in končno privedla do srečnega uspeha. Posojilnica je v svoji zahtevi znatno popustila, salezijanci so nekaj malega primaknili in — udarili so. Tako je Mladski dom prešel v last salezijancev in si nadel ime „Salezijanski mladinski dom“.

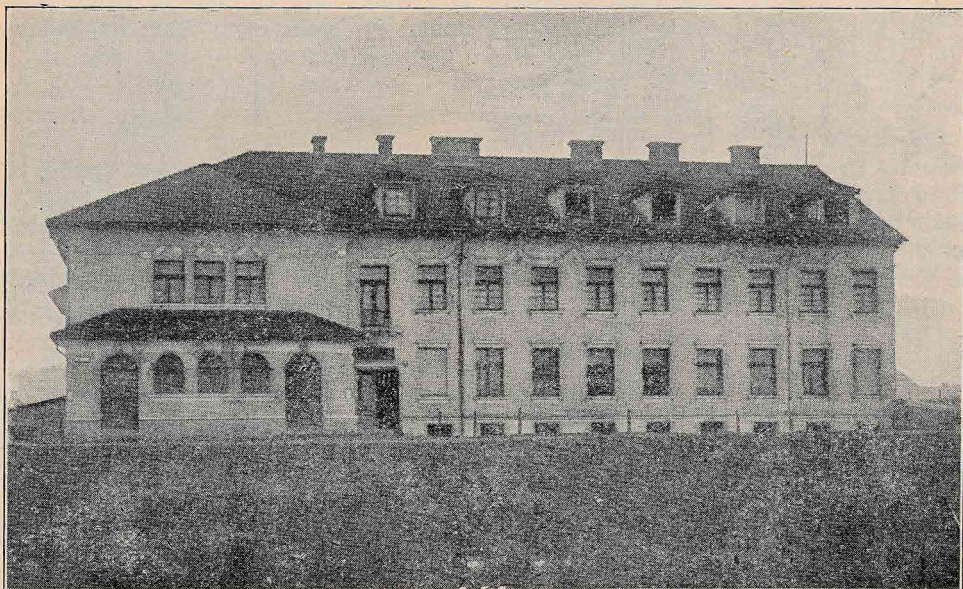
Kljub temu, da je Ljudska posojilnica v teh pogajanjih pokazala, v kako visoki meri jo vodi socialni čut in

smisel za mladinsko vzgojo, so vendar salezijanci prevzeli težko breme na se; toda božja previdnost, ki je vso stvar vodila doslej, bo pomagala tudi znaprej. Trdno upamo v pomoč blagih sre, ki so vneta za čast božjo, za zveličanje duš in za rešitev mladine.

„Salezijanski mladinski dom“ stoji na Kodeljevem pri Ljubljani, kjer je nastalo v zadnjih par letih veliko šte-

z delavnimi močmi, kakor bi bilo potrebno. Prihodnje šolsko leto bo v tem oziru v polni meri poskrbljeno.

Za sedaj delujejo tam gospodje z Rakovnika in dobre volje jim ne manjka, kljub temu, da so njihove delavne sile razdeljene na dva kraja. Takoj prve tedne je prav znatno narastlo število dečkov, ki obiskujejo dom zlasti ob nedeljah. Posebno pa je razve-

SALEZIJSKI MLADINSKI DOM NA KODELJEVEM.

vilo stanovanjskih hiš. V neposredni bližini so še drugi kraji, kot Selo, Moste, Vodmat, Štepanja vas, kjer je veliko število mladine potrebne nege, oskrbe in dobre vzgoje. Sploh stoji Mladinski dom na taki točki, da bo mogoče v njem sijajno razvijati salezijansko delovanje. Doslej, ko ni bil dom salezijanska last delovanje ni moglo uspevati tako, kakor bi okoliščine zahtevale, toda sedaj se domu odpira nova bodočnost.

Že takoj po prevzemu lastništva se je začelo v domu novo življenje, kljub temu, da zdaj v sredini šolskega leta ni mogoče preskrbeti nove naselbine

seljivo to, da je mladina takoj začela v velikem številu pristopati k mizi Gospodovi, ne samo ob nedeljah ampak tudi na delavni dan. Lurška Mati božja, ki je zaščitnica Mladinskega doma, očitno blagoslavlja začetke poživiljenega dela in upravičeno upamo, da bo božji blagoslov spremljal tudi nadaljnje delo in prizadevanje.

Salezijanska družba, kakor rečeno, je prevzela težko breme odplačevanja dolga, ki teži na Mladinskem domu, toda ves trud in vsa skrb bo prinašala obilo sadov v čast božjo in dušam v korist.

Novi dom toplo priporočamo naše-

mu blagemu sotrudištvu, ki se ne strahi žrtev, kadar gre za ustanovo v smislu don Boscovih načel in smernic.

In Salezijanski mladinski dom hoče biti vsikdar vreden don Boscovega imena.

† Josip Žerdin.

Dne 29. decembra p. l. je smrt prvič krat posegla po življenju slovenskega salezijanskega duhovnika. Pobralla nam je dragega sobrata, gorečega delavca v vinogradu Gospodomem Jožefa Žerdina. Pokojni, ki je v cvetu let — bil je 33 let star — pohitel po večno plačilo za svoja dobra dela, je bil rojen v črensovski fari v Prekmurju. Kako čudovito ga je previdnost božja vodila izpod krova domače hiše do oltarske službe! Ne bo odveč, ako posvetimo nekoliko v nekatere značilnejše dogodke iz njegovega življenja.

* *

*

V Prekmurju, ki je do povojnega časa spadalo pod Ogrsko, stoji vas Žižki, v črensovski fari. Sredi vasi klopeče mlin in moti tišino, ki objema hiše in hišice prostrane vasi. V tem mlinu vidimo v letih 1908 — 1910 mlinarskega vajenca, mladeniča slabotnega zdravja, majhne postave, ki se pridno suče in prenaša vreče, ki so zanj očitno pretežke. Navzlic temu je vesel, poje in žvižga. Ima čisto vest, saj se zaveda, da vrši svojo dolžnost.

Nedelja. Mlin počiva kot pogreznjen v tihe sanje. Tudi mlinarski vajenec počiva. Pravkar se je vrnil od sv. maše. Globoko je zamišljen. V roki drži list in pazno bere. Na obrazu se mu očituje notranje vznichenje duše, ki je zaslutila nekaj velikega.

Naslednjo nedeljo bojazljivo potrka na vrata g. župnika Kleklja, znanega rodoljuba in voditelja Prekmurcev.

— No, Joško, kaj novega?

— Gospod župnik, čital sem v Marijinem listu, da je na Laškem zavod, kjer se vzgajajo za duhovnike odrasli mladeniči madžarske narodnosti. Kaj

ko bi šel tja tudi jaz? Le bojim se, če bodo oče dovolili.....

— Dobro, bom že jaz poskrbel vse potrebno. Tam so tudi že drugi mladeniči iz Prekmurja: Radoha, Bakan, Cuguth i. t. d. Boš pa še ti šel.

* *

*

Dne 28. sept. 1910. na vse zgodaj se je na lendavskem kolodvoru s solzami v očeh poslavljal od svojih staršev pet mladeničev iz črensovske in bogojnske župnije. Med njimi je bil najmlajši nekdanji mlinarski vajenec — Joško Žerdin.

Dolga vožnja, nepoznani kraji, tuj, neznan jezik, vse to ni vzelo poguma mladim popotnikom, ki jih je previdnost božja izbrala, da se uvrstijo pod don Boscovo zastavo.

Joško Žerdin je tako dne 1. okt. 1910. vstopil v madžarski zavod za kandidate salezijanske družbe, ki je bil tedaj v majhnem mestecu severne Italije, v aCvagliá (Kavaljá).

Velike so bile začetne težave zlasti radi jezika, ker italijanščina mu je bila popolnoma tuja, madžarščino pa je le za silo lomil, kolikor so mu jo vtepli v glavo v domači ljudski šoli. Pa ni obupal. Lotil se je učenja z vso vztrajnostjo in na koncu prvega šolskega leta je že govoril gladko oba jezika. Njegovi predstojniki so takoj spoznali njegovo nadarjenost, zlasti pa njegovo krepstno in čednostno življenje in stavili vanj vse zaupanje. Že kot dijaku so mu poverili skrb za obednico predstojnikov in za razdeljevanje kruha gojencem. Na dvorišču je bil duša vsem igram in zabavam, pa tudi na odru je večkrat nastopil s prav dobrim uspehom.

Ker so se Madžari iz Cavagliá preselili v svojo domovino, je naš Joško šel v Penango in tam med Italijani dovršil četrti gimnazijski razred. Tudi tu so ga vsi radi imeli radi njegovega ljubeznivega in veselega značaja. Ko se je leto pozneje poslavljaj, da bi šel v novicijat, so se predstojniki z solzami v očeh od njega poslovili.

+ JOSIP ŽERDIN

Leta 1914. je nastopil novicijat v Veržeju, kjer so bivali tedaj po večini le Nemci; le malo je bilo Slovencev in drugih narodnosti. Tu so se začele zanj nove težave: občevalni jezik je bil nemški, on pa ni znal drugega kot italijansko, madžarsko in svoje prekmursko narečje. Pa tudi sedaj ga težava ni ostrašila: lotil se je nemške slovnice in se tako marljivo vadil v tem jeziku, da ga je v kratkem popolnoma obvladal. Dne 8. sept. 1914. je dobil redovno obleko in 7. okt. 1915. je napravil redovno zaobljubo. Joško Žerdin je tako dosegel prvo stopnjo svojega cilja: postal je član salezijanske družbe, kjer se mu je obetala lepa bodočnost dela in podjetnosti. Dasi ni obiskoval slovenskih šol in je dobro obvladal več tujih jezikov, vendar ni nikdar pozabil, da je slovenske matere

sin. Misli je naprej in se hotel usposobiti za delo med svojimi rojaki. V ta namen je vzel v roko slovensko slovnico in vzljubil slovensko knjigo. V kratkem se je naučil gladke in pravilne slovenščine.

Po dovršenem novicijatu je nadaljeval kot klerik svoje študije v Veržeju med Nemci in njegova nadarjenost je vzbujala vemno večjo pozornost. V teh letih se je že tudi začel udeleževati kot delaven salezijanec: ob nedeljah se je z veliko vnamo posvečal ondodnemu oratoriju in si že tedaj znal pridobiti srca mladine, ki je čutila v njem pravega prijatelja po don Boscovem zgledu.

Po dovršenih filozofskih študijah je bil nastavljen na Rakovniku kot vzgojitelj in nadziralatelj. Kaj je bil za dečke g. Žerdin, pričajo še sedaj takratni njegovi gojenci, ki ga ne morejo pozabiti in so mu še vedno hvaležni.

V letih 1919–21. je bil v Veržeju kot učitelj tamošnje šole za vzgojo salezijanskih poklicev. Tedaj se je tudi pripravil za gimnazijsko maturo, ki jo je s prav dobrim uspehom napravil na mariborski državni gimnaziji.

Bogoslovne študije je dovršil, deloma v mednarodnem salezijanskem bogoslovju v Foglizzo in v Turinu, deloma pa — radi bolehnosti — privatno v našem zavodu na Radni. V bogoslovju je sklenil posebno prijateljstvo s svojimi tovariši Španci. Naučil se je perfektno njihovega jezika in je kaj rad prebiral španske knjige in revije. V Turinu je hodil ob nedeljah pomagat v praznični oratorij Monterosa.

Ko je bival na Radni kot dijakon, je opazil, da bi se dalo tam napraviti marsikaj dobrega v korist okoličanske mladine. Nekoč je šel k g. ravnatelju in rekel:

— Gospod, oratorij bomo odprli.

Ravnatelju je njegova misel ugajala, dogovorila sta se in na praznik Brezmadežne l. 1924. je bil oratorij odprt. Začetne težave so bile tudi tu, kakor povsod, velike, pa s svojo žilavo vstrajnostjo je vse premagal. Oratorij,

ki ga je on ustanovil, obstoja še sedaj in se prav lepo razvija.

L. 1925. je naš g. Žerdin dosegel, po čemer je tako hrepenelo njegovo sree: posvečen je bil v mašnika in se tako za vedno oklenil oltarja. Svojo novo mašo je slavil v domači fari v Črensoveih. To je bil zanj njegovega življenja najlepši dan, ki je napočil po hudih bojih in velikih težavah. Nekaj dni pred novo mašo mu je mati zbolela in bati se je bilo, da bo namesto nove maše — pogreb. Toda Bog se je milostno ozrl na novomašnikovo molitev in vrnil dragi materi zaželeno zdravje.

Po novi maši se je g. Žerdinu začelo odpirati široko polje delovanja, zlasti v prid mladine. Se tisto jesen je bil premeščen na Rakovnik. Tu je poučeval klerike, obenem pa vodil oratorij za zunanjo mladino. Velike težave je našel pri izpolnjevanju te svoje dolžnosti. Težko je bilo to polje, ledino je moral orati in z veliko previdnostjo razvijati svojo delavnost, pa je bil povsem kos svoji nalogi. Mirno, trezno je znal presojati položaj in se šele po treznem preudarku odločiti za to ali ono. Kolikokrat je potrkal na vrata predstojnika ali starejšega sobrata, ki so mu bile znane razmere njegovega oratorija, in se posvetoval o vsaki malenkosti. Kolika ponižnost v tem nezaupanju do samega sebe, v tej globoki zavesti, da noben človek sam vsega ne ve. Ta ponižna preudarnost

in doslednost pri izvajanju svojih načrtov, združena z neomejenim zaupanjem v božjo pomoč, je bila zanj skrivnostni vir uspešnega dela.

Napor, ki ga je od njega zahteval rakovniški oratorij, je še bolj zrahljal njegovo že itak šibko zdravje. Kljub težavam, ki jih je imel radi bolezní, ni odnehal in vztrajal je pri svojem delu, dokler ga niso predstojniki poslali v Veržej, da bi si tam v domačem podnebjú okrepil zdravje. Toda bilo je prepozno. Moči so ga začele zapuščati in hiral je vedno dalje. Zdravil se je nekaj časa tudi v Leonišču, iskal pomoči pri raznih zdravnikih, toda neizprosna bolezen je tipala naprej za svojo žrtvijo. Na božične praznike je čutil, da se mu bliža poslednja ura. Na praznik nedolžnih otročičev je prejel zakramente za umirajoče. Pred sv. popotnico je še prosil okoli stoječe sobrate za odpuščanje, ako jih je kdaj razžalil. Nato je čakal mirno in vdano, da ga pokliče Gospod. In res ga je poklical dne 29. decembra ob desetih zvečer, ko je izdihnil svojo blago dušo. Na novega leta dan so ga pokopali na veržejskem pokopališču, kjer sedaj čaka vstajenja.

V pokojnem sobratu smo izgubili duhovnika, ki je bil ves vnet za čast božjo in za vzgojo mladine, nadarjen, delaven, požrtvovalen, pravi vzor svetega salezijanca in pravega sina bl. Janeza Bosca.

Sotrudništvu ga priporočamo v molitev in v blag spomin!

Kotiček salezijanskega sotrudištva.

GORECNOST SOTRUDNIKOV.

V zadnjem času nam je prišlo od blagih sotrudišnikov in sotrudišnic toliko dokazov naklonjenosti, da smo prisiljeni izreči javno zahvalo. Prepričani smo, da Marija Pom. kristjanov navdihuje srea in to zlasti zdaj, ko smo si z odkupom Mladinskega Doma naložili novo težko breme. Pri odkupu smo zaupali v Marijino pomoč, ki vedno in vsepovsod podpira salez.

družbo, zlasti v najtežjih trenutkih. Zapajoč v to pomoč smo odkupili to važno postojanko za rešitev mladine ter si napravili dolg, ki znaša skoraj milijon dinarjev, kar zahteva letno 80 tisoč dinarjev obresti. Marijina pomoč se že kaže in prepričani smo, da bo tudi nadalje navdihovala plemenita srea naših dobrih sotrudišnikov in sotrudišnic, da nam bodo pomagali kar najhitreje zmanjšata dolg in s tem obresti. Marija bo bogato poplačala.

POSNEMANJA VREDNO.

Sotrudnica M. S. piše: „Danes pošiljam skromno vsotico 100 Din. Kadar sem namreč želela, da bi se mi kako delo posrečilo ali kaka želja izpolnila, sem dala za Marijo na Rakovniku kak dinarček na stran. Tako se je nabrala majhna vsotica, katero sedaj ob koncu leta pošiljam Mariji s prošnjo za prihodnje leto, da mi ne odkloni varstva in pomoči...“

M. S. Zebnik

NOVO LETNO PISMO GOREČE
SOTRUDNICE.

Prejeli smo zadnjo številko Sal. vestnika, kar nas spominja, da se leto zopet bliža koncu, leto, ki je bilo polno raznih dogodkov, veselih, pa tudi žalostnih.

Pa če sedaj pogledam nazaj v prejšnost, z veseljem opazim, da me je Marija,

najslajša Mati, vedno vodila tako lepo, mirno med križi in težavami. Podelila mi je preobilnih milosti in mi privedla lepo število dobrih src, ki so skozi vse leto prispevala z darovi Njej na čast.

Čez vse nam bosta ostala v nepozabnem spominu praznika Marije Pom. v Veržeju in slavlje blaženega Janeza Bosca na Rakovniku. Ah, če bi imela pesniški dar, da bi mogla dati duška prepolnosti čustev ob tistih lepih dnevih!

S temi lepimi, prebogati spomini, se podajamo v novo leto priporočajoč se v Vašo gorko molitev. Tudi mi bomo pri srčno molili in delovali za vedno večji razmah salezijanske družbe, da si bo vedno v večji meri osvajala tudi najtrša srca. V to nam pomagaj presv. Srce Jezusovo in Marija Pom. kristjanov.

Prav iskrene pozdrave od vseh sotrudnikov in sotrudnic iz Slovenskih gor.

L. G.

Drobtinice.

Blaženi Janez Bosco je v svojem poslednjem pismu, v katerem se je poslovil od sotrudnikov in sotrudnic pred odhodom v večnost, izrecno obljubil, da bo vedno zanje molil, ako ga bo ljubi Bog sprejel med svoje izvoljene. Sedaj pa, ko ga je sv. Cerkev proglasila za blaženega in ga povzdignila do oltarske časti, smemo biti z vso gotovostjo prepričani, da ne bo nikdar pozabil na svojo obljubo, ki ni veljala samo sotrudnikom in sotrudnicam njegovega časa, ampak vsemu sotrudništvu vseh krajev in vseh časov. Zato se z zaupanjem zatekajmo k njegovim priprošnjim v vseh stiskah in težavah!

* *

*

Blaženi Janez Bosco je pred smrtjo napisal na podoben Marije Pomočnice namenjene sotrudnikom in sotrudnicam v spomin več lepih, zveličavnih misli. Podajmo tu nekatere:

„Izvršujte dobra dela, dokler imate priložnost; prišel bo čas, ko ne boste imeli več priložnosti zato, in tedaj Vam bo žal.“

„Kdor seje dobra dela, bo zbiral dobre sadove.“

„Če delamo dobro, nam bo povrnjeno

v tem in prihodnjem življenju.“

„Ob smrtni uri se zbirajo sadovi dobrih del.“

„Če hočete obogateti, dajte mnogo ubogim!“

„Kdor reši svojo dušo, je rešil vse; kdor jo je pogubil, je zgubil vse.“

„Tistemu, ki pomaga sirotam, Bog deli svoj blagoslov v vseh nevarnostih tega življenja in Marija mu bo zaščitnica ob smrti.“

„Ako hočemo božji blagoslov nad našimi dušnimi in telesnimi zadevami, se prizadevajmo, da bomo pospeševali čast božjo in bližnjemu izkazovali duhovna in telesna dela usmiljenja.“

„Ako hočete, da bo Bog dober z Vami, bodite sami dobri z ljudmi.“

„Z deli krščanskega usmiljenja se zapirajo vrata v peko in odpirajo vrata v nebeško kraljestvo.“

Ključ nebeških vrat. Kdo nam ga pre-

* *

*

skrbi? Kako srečni bi bili, kaj ne, če bi ta ključ bil v naši posesti! Toda pomislimo dobro, ali nam ga Bog ne ponuja, ali ni nam na razpolago, ako se ga hočemo poslužiti? Da, je! Ta ključ ni nič drugega

kot lepo, čednostno, krščansko življenje, ki ga krasijo dobra, Bogu dopadljiva, zaslužna dela. Vsak si v življenju kuje ta ključ. Glejmo, da ga bomo pridno kovali.

Čas, ki bo treba z njim odpirat vrata v nebeško kraljestvo se bliža za vsakega izmed nas.

Razno.

PROSLAVA BL. JANEZA BOSCA.

Kongregacija Kraljice presv. rožnega venca v Ljubljani je v knezoškofijskem dvorcu dne 12. jan. pop. priredila prav krasno uspelo akademijo na čast blaženemu Janezu Boscu. Program je bil zelo dobro izbran in z vso spretnostjo izpeljan. Poleg pesmi in deklamacij je obsegal tudi sledeče razprave: Don Boscova osebnost. Don Bosco in mladina. Don Boscovo apostolsko delo. Don Bosco in misijoni. Don Bosco in Marija.

Za tako dobro uspelo akademijo na čast našemu duhovnemu očetu gre zasluga v prvi vrsti vlč. gospodu kanoniku in župniku stolne župnije dr. Tomažu Klinarju, ki je velik prijatelj mladine in občudovalec don Boscove osebnosti.

ZVEZA BIV. GOJENCEV.

Zveza bivših gojencev na Rakovniku lepo napreduje. Posebno hvalevredno je dejstvo, da so se pričeli za naše delo v Zvezi zanimati bivši gojenci, ki še niso bili vpisani v Zvezo, kakor tudi bivši gojenci zadnjih treh let. Odbor Zveze pridno dela pri sestankih. Vsako sredo zvečer se zbirajo člani dramatičnega krožka k vajam za gledališke predstave, ki jih vodi član odbora Pokovec Tone. V splošno zadovoljstvo je uspela zadnja igra „Očetova kletev.“ Na odborovi seji 10. februarja se je določilo, da se priredi za bivše gojence drugi družabni večer 30. marca. Spored večera se določi v posebni okrožnici.

Na zadnjem občnem zboru dne 3.nov. 1929 se je izrazila želja, ki so se ji pridružili na splošno vsi člani, da se letos pred Velikonočjo priredijo duhovne vaje kot priprava za velikonočno spoved. Vodstvo zavoda je to plemenito željo bivših, z največjim veseljem vzelo na znanje. Pri zadnji seji dne 10. febr. se je določilo, da bodo duhovne vaje na Rakovniku v dneh od 10. do 12. aprila. Natančnejša pojasnila glede duh. vaj sporočimo pisмено.

PREDSEDDNIK REPUBLIKE OBIŠČE SALEZIJSKI ZAVOD.

V Srednji Ameriki je majhna država S. Salvador, ki ima komaj en milijon prebivalcev. Salezijanci so tudi v tej državi krepko razvili svoje delovanje, ker imajo v nji kar tri naselbine. Posebno važen je zavod z obrtnimi šolami v mestecu Santa Tecla. To šolo je dne 2. julija p. l. posetil sam predsednik republike dr. Pio Romeo Bosque. Spremljali so ga vsi ministri in državni podtajniki. Vojaška in zavodova godba sta ga pri sprejemu slovesno pozdravili. V glediški dvorani zavoda so se mu poklonili gojenci in predstojniki ter mu zapeli nacijsionalno himno.

Predsednik je z vidnim zanimanjem pregledal krojaško in čevlarsko delavnico, tiskarno, knjigovoznico in delavnico za ebeniste. Nato je še obiskal veliko delavnico za ključavničarje in mehanike ter občudoval obširno skupno igrišče in šolski vrt. Pregledal je tudi fizični in kemični kabinet ter prisostvoval nekaterim poizkusom.

Pred odhodom se je še informiral o slavnostih, ki se nameravajo vršiti ob beatifikaciji bl. Janeza Bosca ter je iskreno častital salezijancem na tako uspešnem delu v prid mladine, ki jo vzgajajo za dobre kristjane in poštene državljane.

SALEZIJSKI ŠKOF ZIDAL STOLNICO.

V Braziljski provinci Pernambuco je sv. stolica l. 1924. ustanovila novo škofijo s sedežem v mestu Petrolina. Za škofa je bil imenovan goreč misijonar med divjaki Bororos, salezijanec *Anton Malan*. Novi škof je imel pred sabo težko nalogo, ker je bilo treba zidati stolnico in škofijsko palačo. Neustrašeni misijonar se je takoj lotil dela in sedaj je to delo srečno dovršeno. Stolnica je bila slovesno posvečena dne 15. avgusta p. l. Ob tej priliki so se vršile velike slovesnosti, ki so trajale štiri dni in so se zaključile s posveti-

tvijo vse škofije presv. Srcu Jezusovemu.

Nova stolnica je krasna, naravnost monumentalna stavba v gotskem slogu. Dolga je 60 m. široka 20 m. in visoka 30 m. Dva krasna zvonika ob pročelju sta visoka 47 m. Okna so krasno slikana. Slike se nanašajo zlasti na Marijo Pom. na bl. Janeza Bosca in na spreobrnitev divjakov Bororos.

Poleg cerkve in škofijske palače je sezidal tudi semenišče in bolnišnico. Škof je poklical na pomoč Hčere Marije Pom. ki so se takoj odzvale vabilu in sedaj tam prav lepo razvijajo svoje delovanje.

NESREČA V BOLONIJI.

Dne 20. novembra lanskega leta se je zgodila v Boloniji težka nesreča. Porušil se je namreč znaten del tamošnje salezijske župne cerkve Srca Jezusovega. Bila je sezidana šele l. 1905. Ker pa stoji na precej nestanovitnih tleh, jo je že potres, ki je pred nekaj leti pustošil te kraje, jako močno poškodoval. Zdaj pa so odnehali oboki, na katerih je slonela veličastna kupola, in se je vse skupaj vdrlo. K sreči je dal župnik cerkev že prej zapreti in tako ni bilo nobene človeške žrtve. Le neki deček, ki je šel tedaj mimo, je bil lahko ranjen.

Češčenje Marije Pomočnice.

Marija! Nove zahvale, ki Ti jih pošiljajo tvoji častilci za milosti po Tebi prejete, naj bodo spev hvale Tvojemu usmiljenju in vroča vzpodbuda, da se bodo vsi, ki vzdihujejo v bridkostih, zaupno obračali k Tebi, ki si že neštetokrat pokazala, da si Pomočnica kristjanov.

Prišlo je toliko novih prošenj, da bi jih predložili pred Tvoj prestol in jih priporočili Tvojemu usmiljenju. Ne zavrzi jih, o Marija! Usliši jih in, iznova pokaži, da je Tvoja roka vedno pripravljena deliti milosti in pomagati vsem, ki se zaupno zatekajo k Tebi. Pokaži tudi pri teh, da Te ne imenujemo zastonj dobro in usmiljeno pomočnico trpečih kristjanov.

ZAHVALE MARIJI POMOČNICI.

Regoršek Antonija, Sv. Peter: — Bila sem v smrtni nevarnosti in nihče mi ni mogel več pomagati. Tudi zdravniki so izrekli; da ni takih zdravil, da bi mi pomagala. Skoraj sem že obupala. Deset mesecev nisem mogla nikamor. Tu se spomnim Marije Pom. kristjanov. K Njej sem se obrnila z vročo prošnjo, naj mi Ona pomaga. Nisem prosila zastonj: kmalu se je začelo boljšati. Zdaj hodim lahko in tudi druga dela že opravljam.

Potočnik Frančiška, Sv. Peter: — „Mojemu soprogu je hotela uteči kri. Vsi so rekli, da štiri ure ne bo več živel. Bali

smo se, da umrje brez sv. zakramentov, ker že ni mogel več govoriti. Z velikim zaupanjem se obrnemo k Mariji Pom. kristjanov in blaženemu don Boscu. Komaj smo to storili, se je ustavila kri in zdaj je popolnoma zdrav. Tisočera hvala Mariji Pomočnici in bl. don Boscu!“

Ablauf Ivan, Gor. Jablanica: — „Bilo je 6. avgusta. Vozil sem iz gozda bukov hlod, težak krog 700 kg; skupna teža z vozom vred nad 800 kg. Vse to je šlo črez moje telo. Zgodilo se je pa takole: Na nekem mestu pelje pot nekoliko navpik, potem naravnost navzdol. Prišedši na vrh, sem ustavil konja in hotel priviti zavoro. Konj se je ustavil, a ker so bili spredaj tudi drugi konji, je hotel za njimi. Potegnil je hitro naprej, da jaz nisem imel časa nategniti zavoro. Voz je porival konja in mene. Šlo je vedno hitreje. Nekaj časa sem tekkel zraven, ko sem pa videl, da ne zmorem več, sem prepustil konja in voz svoji usodi. Da rešim sebe, sem odskočil na stran. Na poti pa ni drugega prostora kot za voz in kolesa: na vsaki strani je ilovnata stena. Odskočil sem na ilovnato strmino, toda prijeti se nisem imel ničesar; spodletelo mi je in padel sem pod voz. Prednje kolo mi je šlo črez desno koleno ter me zavilo pod voz tako, da mi je šlo zadnje kolo črez desno ramo, hrbet in levo ledje. Bil sem pri polni zavesti. V trenutku sem mislil, da je z menoj končano, a postavil sem se sam na noge. Desna roka je visela ob meni, ne da bi jo mogel kam kreniti. Na nogo sem se sicer še opiral, toda čutil sem bolečine v

kolenu, hrbtu in ledju. Šel sem še pol ure daleč sam domov. Konj in voz nista trpela velike škode. Prišedši domov, sem imel grozno oteklo nogo. Srajco so mi pa morali prerezati na hrbtu, sicer bi je ne mogel sleči. Bal sem se, da bom moral v bolnico in da ostanem pohabljen vse življenje. V tej stiski sem se obrnil do Marije Pom. kristjanov na Rakovniku ter obljubil, če brez večjih stroškov ozdravim: dar 100 dinarjev, zahvalo v Salezijskem vestniku in da se pojdem tudi sam osebno zahvaliti Mariji na Rakovnik.“

Peljal sem se k zdravniku. Ko me preišče, ugotovi, da zlomljenega nimam nič.

Ko sem zdravniku popisal dogodek, je rekel: „Imate čudovito močne kosti, vsakega drugega bi bilo popolnoma strlo.“ Ležal sem mesec dni, opravil sem devetdnevno. Črez mesec dni sem začel po malem delati, seveda s težavo, a zdravje se mi je vračalo in danes sem zdrav in trden kakor poprej.

Veroval pa sem in verujem, da me je varovala Marija in me rešila. Zato se javno zahvalim Mariji in prosim, da se ta zahvala dobesedno objavi v Vestniku. Kdor je v stiski in si ne more sam pomagati, naj se obrne k Mariji Pomočnici kristjanov.“

Sršen Anica, Ljutomer: — „Težka bolezen me je mučila že več let. Bila sem večkrat žalostna vsled silnih bolečin. V skrajni stiski sem prav goreče prosila Marijo Pomočnico na Rakovniku, naj se me Ona usmili in mi vrne ljubo zdravje. In glej čudo! Zdravje se mi vrača. Poprej žalostno in potrto srce postaja zopet veselo in zadovoljno. Ne najdem dosti besed, da bi se dostojno zahvalila Pom. kristjanov na Rakovniku za pomoč v obupni bolezn. Zahvalim se javno in prosim še za nadaljno pomoč. Vsem pa, ki so potrtega srca in nosijo žalost v svoji duši, priporočam, naj prosijo Marijo Pom. za pomoč in prav gotovo jih bo uslišala.“

Den Rozi, Canada: — „Pred enim letom sem zelo težko zbolela. Vsak dan je prišel k meni zdravnik in dajal zdravila, a vse ni nič pomagalo. Rekel mi je, da je operacija neizogibna in da ni gotovo, če jo bom srečno prestala. V velikem strahu za svoje življenje sem se zaupno obrnila do Marije pomočnice kristjanov na Rakovniku in obljubila dar za svetišče, če mi izprosi pri svojem Sinu tako težko

zaželeno zdravje. In glej božje čudo! Po kratkih tednih sem ozdravila brez vsake operacije. Zahvalim se Mariji iz vsega srca in z iskreno željo, da bi vsi prav vneto častili to mogočno Mater. V zahvalo za ozdravljenje pošiljam 100 Din.“

M. Marija, Z. — c: — „Bila sem v velikih sodnijskih pravih. Da bi se pravda srečno iztekla — šlo je za premoženje, — sem se priporočila Mariji Pom. kristjanov. Ravno danes sem prejela poročilo, da sem pravdo dobila, zato pošiljam v zahvalo — 100 dinarjev, da obrnete za kar smatrate bolj potrebno.“

Švab Franciška, Križ: — „Po dolgotrajni in hudi bolezni sem hvala Bogu in Mariji Pomočnici zopet ozdravela. Zato prosim, da bi to zahvalo natisnili v Vestniku. Bila sem bolna pet mesecev. Vsi so obupali nad mojim ozdravljenjem, celo zdravnik. Jaz sem pa le upala in sicer na pomoč Marije Pom. kristjanov in bl. Janeza Bosca in bila sem uslišana. V znak hvaležnosti se hočem tudi jaz potruditi za Marijo.“

Žagar J. Radeče: — „V težki razdvojenosti sem se zatekla k Tisti, ki se ne imenuje zastoj Pomočnico kristjanov. Obljubila sem tudi objaviti v Vestniku, če mi pomore iz nadloge. Zdi se mi, da je prav tisti trenutek odleglo. V znak hvaležnosti pošiljam za svetišče 30 Din.“

Koren Amalija, Budanje: — Dne 26 jun. je Žen Roza začela opravljati devetdnevno k Mariji Pom. kristjanov in blaž. Janezu Boscu z obljubo, da se javno zahvali, če bo ozdravila toliko, da bo mogla iti še enkrat v cerkev. Bila je že prav pri kraju — bolna na pljučih — in nihče ni več tega upal. Pa zgodilo se je čudo: šla je ne samo enkrat, ampak večkrat, ter še zdaj živi. V zahvalo pošilja obljubljeni dar 10 lir.“

Sevšek Janez, Planina, piše: — „Martin in Apolonija Kožel darujeta v zahvalo Mariji Pom. in bl. Janezu Boscu 50 Din, ker je po njuni priprošnji njun sin Jože tako vdano in mirno izdihnil dušo. Ko je dne 12. decembra ob šestih začutil, da se bliža čas ločitve, je vzdihnil: „O Marija, ker mi moja zemeljska mati ne more več pomagati, pomagaj mi Ti, o Marija in me skrij pod svoj plašč, in reši mojo dušo.“ Nato je opozoril navzoče, naj molijo rožnivenec, pri katerem je tudi sam po svoji moči odgovarjal in potem

tako mirno izdihnil, da navzoči skoraj niso vedeli kedaj. Bilo je osmi dan devetdnevnice na čast Pomočnici kristjanov in bl. don Boscu. Srečen sem tudi jaz, da sem imel delež pri srečni smrti, ker sem jim osem dni poprej priporočil, naj se obrnejo k Mariji in bl. don Boscu.“

Zorko Francka, Brežice, piše: — „Neimenovana oseba iz Brežic je imela hude bolečine v nogi. Ko ni bilo najti človeške pomoči, sem ji svetovala, naj se z zaupanjem zateče k Mariji Pomočnici. Čez par dni je že šla v cerkev in so bolečine ponehale. V zahvalo pošlje 25 dinarjev. Naj se objavi v Vestniku v večjo čast Marije Pomočnice kristjanov!“

BIZJAK JOŽEF: — „V začetku minulega leta sem Vam poslal nekaj denarja in obljubil, da bom še poslal, če me Marija Pom. reši iz velike stiske. Pisali ste mi, naj opravi devetdnevnico. Opravi sem jo in sem bil uslišan. V znak hvaležnosti Mariji sem poslal v njeno čast 200 Din.“

Naglič Fr., Kranj: — „Ne najdem besedi, da bi se mogla Mariji Pomočnici in bl. Jan. Boscu dovolj zahvaliti. Bila sem hudo bolna in vse je kazalo, da več ne okrevam. V tem obljubim devetdnevnico. Ta je pripomogla, da sem spet zadobila zdravje. Prepričana sem, da je vsak, kdor se z zaupanjem obrne k Mariji Pom. in bl. don Boscu, gotovo uslišan...“

Lampret Marija, Vojnik: — „Bila sem v hudi nevarnosti. Zatekla sem se s trdnim zaupanjem do bl. Janeza Bosca in Marije Pom. kristjanov in res sem bila uslišana, za kar sem prosila. Danes pa izpolnim obljubo ter pošljem malo svotico v zahvalo bl. Janezu Boscu in Mariji Pomočnici kristjanov.“

Koleto Jozefa, Loka: — „V oko se mi je zadrhl trn. Zdravnik je zelo dvomil,

kaj bo. V strahu za oko sem se obrnila k Mariji Pom. in obljubila mali dar in zahvalo v Vestniku. Marijina čudežna pomoč pripravljena. Operacija se je srečno iztekla. Zdaj zopet vidim. Češčen bodi vekomaj za to uslišano prošnjo...“

NADALJE SE ZAHVALJUJEJO IN POŠIL- JAJO ZAHVALNI DAR:

Hrovat Antonija, Artiče, za čudežno rešitev v težkem položaju; — *Razinger Marija, Blejska Dobrava*, za pomoč pri operaciji; — *Štrukelj Marija, Leskovec*, za pomoč pri nevarni bolezni v grlu; *Marija L...*, *Ljubljana*, za srečno prestano skušnjo; — *Pavla Sch...*, *Ljubljana*, za zadobljeno zdravje; — *Erhatic Julijana, Sv. Jurij ob Ščavnici*, za srečno prstano operacijo; — *Ložar Justina, Dolina*, za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi; — *Kolman M...* za pravično razsodbo pravde in srečo pri živini; — *M. Ž., Zlebič*, za večkratne uslišane prošnje; — *Turin Marija, Ljubljana*, za večkratno uslišanje; *Šober Roza, Ljubljana*, za zdravje; — *Bevc Neža, Prevorje*, za zdravje; — *Zorko Jozefa, Konjice*, za ozdravljenje; — *Zadolnik Angela, Zadolje*, za ozdravljenje bolne noge; — *Voršič Marija, Sv. Tomaž*, za odvrnitev nesreče pri družini; — *Kalan Manca, Ljubljana*, za doseglo zdravja brez operacije; — *Novine Marija, Ilmborn*, za trikrat uslišano prošnjo v zapletenih zadevah; — *Breznik Franc, Sp. Porčič*, za hitro okrevanje v bolezni; — *Vučina Marija, Ženik*, za uslišano prošnjo; — *Kocjan Karl, Ljubljana*, za zdravje; — *Steničnik Marija, V...*, za zdravje; — *Marija Č...*, *Koračice*, za ozdravljenje; *B. M. H...*, za večkratno uslišanje; — *Bobek Helena, Planina* za več uslišanih prošenj; — *A. B. Bizovik*, za uslišano prošnjo; *Terezija...*, *Ljubljana*, za zdravje; — *Jug S., Kladje*, za ozdravljenje noge; *R. P. Rogaska Slatina*, za uslišano prošnjo; dar 20 Din.

† Janez Francesia.

Mirno in vdano je v Gospodu zaspal. Smrt je z njim ugrabila poslednjo živo pričo iz prvih časov Oratorija, iz tiste junaške dobe naše družbe, ko ji je don Bosco polagal prve temelje. Francesia je videl rasti Oratorij, videl je ves čudovit

razvoj salezijanske družbe od prvih začetkov pa do sedanjega razmaha.

Umrli je brez bolezni, brez trpljenja, zdrav v vseh svojih telesnih organih, le srce mu je radi visoke starosti opešalo in naposled prenehalo biti; njegov duh je

bil do poslednjega izdihla svež in prožen.

V zadnjih urah svojega življenja je trikrat prejel presv. Rešnje Telo. Dne 16. jan. okoli šeste ure je prejel sv. obhajilo, kakor je imel navado v zadnjih dneh, ko ni mogel več maševati. Ob štirih popoldne so mu prinesli slovesno sv. popotnico in naslednje jutro kmalu po polnoči je prejel še enkrat sv. obhajilo. Prejel je še papežev blagoslov in kmalu nato je, obdan od žalujočih sobratov, izdihnil svojo dušo. Umrli je star 91 let in tri mesece.

Pokojni je bil rojen l. 1838. v S. Giorgio Canevese v Piemontu. Ko je bil star 12 let, se je s svojimi starši preselil v Turin. Tu se je takoj prvo leto seznanil z don Boscom. Sam to stvar tako pripoveduje:

„Par dni po prihodu v Turin me bratranec na praznik Vseh svetnikov povabi, rekoč: — Pojdi z mano k don Boscu; to je dober duhovnik, ki ima sila rad mladino. — Ko sem stopil na dvorišče, mi pride naproti neki duhovnik. Bil je don Bosco. Položil mi je roko na glavo, ter mi zašepetal: Ali mi hočeš povedati par besedi na uho?

- Da, sem mu odgovoril.
- Pa veš, kaj hočem s tem reči?
- Da naj pridem k spovedi.
- Uganil si.

Ostal sem v Oratoriju do poznega večera; bil sem pri večernicah, pri pridigi in blagoslovu. Nato nas je don Bosco spremil iz Oratorija kakih 300 metrov daleč. Tu smo zapeli neko pesem in vsak je šel na svoj dom.“

To se je zgodilo 1. novembra 1850. Od tedaj je Francesia marljivo posečal Oratorij. Med tem pa se je začel učiti latinščine. Toda latinščina je bila zanj nenavadno trd oreh; nikakor mu ni hotela v glavo. Tedaj se je z vsem zaupanjem priporočil Mariji Pomočnici, in glej čudo! Na mah se mu je posvetilo, vsaka težava je izginila in je nato v latinščini tako napredoval, da je postal prav kmalu priznan latinski filolog in stilist. Pozneje je več knjig napisal v lepi, klasični latinščini; med drugimi tudi don Boscovo življenje.

V učenju je Francesia tako prav lepo napredoval in l. 1852. je bil sprejet med notranje gojence. Leto pozneje na prvo nedeljo v oktobru, na praznik rožnensve Matere božje, je bil preoblečen v klerika v majhni skromni kapelici ob don Boscovi

rojstni hiši v Becchi.

Takoj v prvih letih je Francesia kazal globoko pobožnost, nadarjenost in živahnost ter gibčnost duha. Ko je don Bosco otvoril v Oratoriju gimnazijo za notranje gojence, je bil on prvi učitelj. Kot tak se je kmalu tako uveljavil, da so ga učenci prav visoko čislali in spoštovali. Med njegovimi učenci je bil tudi Dominik Savio, ki je kmalu nato umrl v sluhu svetosti in je njegova svetniška razprava v Rimu že v teku.

Teološke študije je radi zaposlenosti pri poučevanju izvršil zasebno, tozadevne izpite pa je napravil v nadškofijskem semenišču.

Ko je postal duhovnik se je njegova delavnost še pomnožila. Leta 1863. je po Mihaelu Rui prevzel vodstvo gimnazijskih študijev v Oratoriju. Ob enem se je vpisal na univerzo in je bil prvi salezijanec, ki je napravil rigoroz iz filologije. Njegovi profesorji so ga visoko čislali, ker so videli v njem posebne zmožnosti za stroko, kateri se je posvetil.

Leta 1867. je spremil don Bosca v Rim na njegovem drugem potovanju v večno mesto. Da ga je don Bosco izbral za svojega spremljevalca, je znamenje, kako globoko je čislal svojega gojenca in duhovnega sina. Res je stavil nanj vse zaupanje. Njemu je poveril izdajo latinskih klasikov za šole, ki jih je oskrbela prva salezijanska tiskarna; pridellil ga je odboru, ki je imel nalogo oskrbeti mladinsko izdajo italijanskih pisateljev. To podjetje se je pričelo l. 1869. Prvo delo, ki je zagledalo beli dan, je bila Dantejeva Božanska komedija s komentarjem Janeza Francesia.

Nato ga je don Bosco imenoval za ravnatelja salezijanskega zavoda v Cherasco ki se je pozneje preselil v Varazze. Na tem mestu si je pridobil spoštovanje vsega prebivalstva. Tu je ostal do leta 1879. ko ga je don Bosco poklical v Turin in mu poveril vodstvo zavoda v Val-Saličah. L. 1884. ga je imenoval za ravnatelja dijaškega oddelka v Oratoriju. Od tedaj je ostal v Oratoriju, z malimi presledki, do svoje smrti. Do leta 1902. je vršil obenem tudi službo provincijalnega predstojnika vseh zavodov v Pijemontu in Lombardiji.

Bil je ves čas svojega življenja nemoren delavec, bodisi ko je vršil razne predstojniške službe, bodisi tudi pozneje, ko je bil razrešen predstojništva. Od

tedaj se je neutrudljivo pečal z dušnim pastirstvom, zlasti s pridigovanjem in spovedovanjem. V prostih urah pa se je pridno bavil s pisateljevanjem in mnogoštevilna je vrsta knjig, ki so izšle izpod njegovega peresa. Mnogo knjig in spisov se nanaša na don Bosca, ki ga je on ljubil kot svojega očeta in največjega dobrotnika. Spisal je tudi več življenjepisov raznih svetnikov, kot sv. Katarine Sienske, sv. Alojzija, sv. Filipa Nerija, sv. Ambroža, sv. Evzebija i. t. d. Izdal je tudi mnogo življenjepisov umrlih sobratov salezijanske družbe, zlasti tistih, ki so se odlikovali po izredni svetosti in junaški delavnosti bodisi v prvih časih Oratorija bodisi v misijonih.

Francesia je bil tudi pesnik. Pesniška žila mu ni usahnila prav do zadnjega. Svoje pesniške proizvode je objavljaval v najrazličnejših nabožnih in leposlovnih listih. Spisal je tudi nekaj dramatičnih del v latinskem jeziku, ki so jih uprizorili na mnogih odrih v Italiji in inozemstvu. Najrajši pa je Francesia proslavljal v svojih verzih Oratorij. Ni je bilo prireditve, praznika ali slovesnosti, da bi ne zabrnela njegova pesniška struna. Tako že za don Boskovih časov. Po don

Boscovi smrti pa je neštetokrat opceval svojega duhovnega očeta, slavil njegova dela in častil njegov spomin.

Pa tudi sicer je najrajši govoril o don Boscu. S kakim veseljem so se mlajši sobratje gnetli okoli sivega starčka Francesia in poslušali njegovo pripovedovanje, ki je bilo vedno polno ognja in mladostnega navdušenja! Vsak večer po večernih molitvah je po salezijanskih zavodih v navadi kratek večerni govor. V Oratoriju je dolgo vrsto let sobratom govoril Francesia. Predmet teh njegovih kratkih govorov je bil vedno don Bosco in vsikdar je vedel kaj novega o njem povedati. Ni čuda, saj je preživel ob svojem duhovnem očetu 38 let in je bil osebna priča vsega, kar je don Bosco storil, govoril in delal. Na koncu svojega življenja je doživel to srečo, da ga je videl povzdignjenega do oltarske časti.

Bog mu je za zvestobo v njegovi službi dal dočakati izredno visoko sarost, da je videl s telesnimi očmi ves ogromen razmah don Boscovih naprav. Sedaj ga je pa vzel k sebi, da bo v družbi bl. Janeza Bosca in drugih njegovih duhovnih sinov, ki so že zapustili to solzno dolino, užival plačilo zvestega in modrega hlapca.

Novoletne navade pri Kitajcih.

Najimenitnejši, ali prav za prav edini praznik pri poganskih Kitajcih je tako zvani *San Nin* ali Novo leto. Praznujejo ga koncem januarja ali začetkom februarja in se pri tem ravna po luni.

Sicer imajo na Kitajskem tudi uradni koledar, ki določa novo leto prvega januarja kod povsod drugod, toda noben Kitajec ne sledi tej določi razen vojakov in državnih uradnikov. Oblasti, ki bi rade prepričale ljudstvo, naj obhaja novo leto prvega januarja, uprizarjajo na ta dan razne slavnosti, krasijo vojašnice, javna poslopja, kina, gledališča, prirejajo sprevede, ki se jih udeležujejo vojaki in uradniki, toda vse nič ne pomaga: ljudstvo gre svojo pot, se drži svojih običajev ter obhaja novo leto prvi dan mlaja.

Kitajci se sploh držijo koledarja, ki se ravna po luninih izpremenbah. Kdor bi hotel to navado odpraviti, bi spravil iz ravnotežja vse njihovo družabno življenje; kajti Kitajci se od pamtiveka ravnajo v vsem po luni. Od nje so odvisne pogodbe,

plače, službe, sejmovi, ženitve i. t. d.

Kitajski praznik *San Nin* (novo leto) je v marsičem podoben našim božičnim praznikom. To je edini kitajski praznik in kitajci ga vsako leto željno pričakujejo in se ga že od daleč vesele. Oblasti so vpeljale sicer še neki drug praznik, ki ga imenujejo *Sking Ki* t. j. dan zvezde, toda ljudstvo ga ne pripozna in se zanj niti ne zmeni.

Kitajsko novo leto in navade, ki ga spremljajo, hočemo tu na kratko opisati.

V POSAMEZNIH DRUŽINAH.

Povsod se vršijo obširne priprave. Vse se giblje in suče. Žene in dekleta imajo doma polne roke dela; mladeniči pa sekajo smreke po gorah ter krasijo notranjost hiš z vejami ter nastiljajo tla z listjem. Oče kot glava družine sedi ves zamišljen za mizo in z velikimi črkami piše na dolge, rdeče papirnate pasove svoje želje. Tako popisane pasove pripne potem na

igračah in slaščičah, ki jih bodo dobili v dar ter spremljajo z očmi delo skrbne matere, ki pripravlja za praznik potrebne prigrizke.

NA ULICAH.

V mestu povsod živahno vrvenje. Mnogi se prerivajo po ulicah. Vsak nosi na rami koš in kupuje vse, kar smatra za potrebno, kar ve, da že tri dni pred praznikom ne bo več ničesar dobiti, ker bodo prodajalne zaprte. Ob enem pa se vračajo domov vsi, ki so zdoma, da bodo v krogu svojih domačih obhajali veliki praznik. Hiteti morajo, kajti na praznik ustavijo ves promet: vlaki stojijo, ladje se ne premikajo iz pristanišč, vsa trgovina počiva.

ZADNJI DAN LETA.

Na starega leta dan (Kuo Nin) proti večeru pripravijo slovesno pojedino. Ko je vse pripravljeno, vzame družinski oče širok pladenj, postavi nanj razna jedila ter ga tako obloženega nese v pagodo ali budistovski tempelj. Tu postavi vse pred kip Bude, prižge sveče, vrže na ogenj kadila ter se večkrat globoko pokloni. Nato vzame pladenj z jedili in ga nese ves srečen in vesel domov. Lahko si je predstavljati, kaka gnječa je tedaj okoli budistovskega templja, ker je vsak družinski oče dolžan opraviti ta obred.

O polnoči se mogočni strelj papirnatih topičev (petard) razlegajo po mestu. Po ulicah je vse polno ljudi, ki prižigajo številne kresove, da mesto napravlja vtis, kot da je v plamenu.

Šele ko napoči jutranja zora, potihne vrvenje in se mesto pogrezne v molk in v tišino.

PRVI DAN SLOVESNOSTI.

Po ulicah vse tiho in mirno. Tla so pa nastlana z rdečimi ostanki papirja petard, ki pričajo, da so se nedavno tu godile čudne reči. Hišna vrata so povsod skrbno zapahnjena. Na tramovih, podbojih visijo papirnatih pasovi z napisi in pričajo, da v hišah bivajo ljudje.

Poglejmo v notranjščino hiše. Čudno! Ljudje spijo in nad vsakemu izmed njih visi majhna posteljica imenovana „kat“ t. j. sreča. Ta posteljica je tako obešena

na strop, da mora vsak udariti z glavo ob njo, ko vstane; to pomeni, da ga bo sreča čimprej dohitela.

Zjutraj vsi vstanejo in hitijo odpirati vrata. Tedaj si drug drugemu voščijo „Kon — Hi“ t. j. srečno novo leto, in Vam Tuk t. j. deset tisoč blagoslovov. Te vrste voščil se ponavljajo skoro celih 15 dni, ko se končnoveljavno zaključijo slovesnosti novega leta.

Nato sledi velika pojedina, po kateri napravijo predpisane obiske sorodnikom in prijateljem. Zbog tega se ulice znova ožive. Povsod je videti vse polno Kitajcev v dolgih, dragocenih haljah, okrašenih s črnimi in rdečimi cveticami in s čepico na glavi. Razgovarjajo se živahno in veselo in hodijo urno. Če srečajo prijatelja, se mu vljudno priklonijo in ga pozdravijo tako, da sami sebi stiskajo roko. Pri tem pa se vzajemno vabijo na dom, kjer pripravljena pojedina čaka na goste. Na pladnju, razdeljenem na osem delov, so nagramadena jabolka, sladkarije in priboljški vseh vrst. Ko gost stopi v hišo, se večkrat vljudno prikloni, položi na mizo vizitko v rdeči barvi in nato se vsede. Vse to pa stori z veliko vljudnostjo in gracijoznostjo, držeč se vseh predpisov olike in gostoljubnosti. Sedež izrazi svoja voščila in pokusi razne jestvine na mizi. Slednjič mu še servirajo čaj, na kar se poslovi in odide. Do vrat ga sprejme hišni gospodar in se mu ob rastanku globoko priklanja.

NASLEDNJI DAN.

Naslednji dan si Kitajec napolni žep s cigarami in s „kua - ci“ t. j. bučnimi pečkami. Ponosno koraka po ulicah in meče okoli sebe pečke in sicer tako spretno, da v lepem loku padajo na tlak. Tako delajo vsi Kitajci brez izjeme. Zato si lahko mislimo, kako izgledajo ulice na ta dan.

Slovesnost prav za prav traja tri dni. Četrty dan se v mesto zopet vrne običajno življenje. Pričnejo pa se obiski oddaljenim sorodnikom. Mož in žena naprtita koš z darili in se napotita k sorodnikom. Tu ostaneta nekaj dni. Zadnji dan jima naložijo v zameno za to kar sta prinesla, druga darila in nato se poslovita. Njun odhod spremljajo strelj papirnatih petard.

NAŠI RAZGOVORI.

N. E. — Prekoristna je pobožnost posvetitve družin presv. Srcu Jezusovemu, zato Vam jo brezpogojno priporočam. Težava, da je fante težko pripraviti do tega, da bi prejemale mesečno sv. obhajilo, posvetitve nikakor ne ovira. Prav nasprotno: še bolj potrebna je, da bo Srce Jezusovo čuvalo nad njimi in jih obvarovalo vseh dušnih in telesnih nevarnosti.

N. N. v Nizzi. Vaš članek o Mariji je poln lepih misli in vzvišenih čuvstev, toda ni za naš list, ki se ne peča z literarnimi proizvodi, četudi nabožne vsebine, ampak objavlja članke le bolj s konkretno, prak-

tično vsebino. Tudi Vašega poročila o Hčerah Marije Pom. ne moremo objaviti, ker smo nedavno priobčili skoraj enako poročilo in bi se tako brez potrebe ponavljali v veliko nevoljo tistih naših čitateljev, ki radi berejo vedno kaj novega. Pač pa se Vam priporočam za kako poročilo, ki bi obsegalo kaj novega in zanimivega o delovanju Hčera Marije Pomočnice — seveda s točnimi podatki. Saj je tu v Sloveniji veliko zanimanje za Hčere Marije Pom. in je splošna želja, da bi čimprej tudi pri nas otvorile svoje hiše in zavode. Samo čakamo, da bo previdnost božja pokazala pot.

PREJELI SMO V OCENO.

Dr. Ciril Potočnik: DOBRI PASTIR.

Premišljevanja o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov. Prvi zvezek.

Premišljevanje je neobhodno potrebno vsaki duši, ki se hoče vsaj malce dvigniti do višje popolnosti. Vsakdanje premišljevanje je najzaneslivejša pot, ki nas vodi k Bogu; kajti v premišljevanju se nam širi duhovno obzorje in spoznanje, ogreje se nam srce in okrepi volja. Zlasti važen sad premišljevanja je okus za to, kar je božjega in veselje do vseh ostalih pobožnih vaj.

Slovenci smo doslej zelo pogrešali knjige, ki nas bi vodila v tej prekoristni pobožnosti. Posluževati smo se morali tujih del v tujem jeziku ali pa v slabih prevodih. To pa na škodo duhovne koristi. Sedaj smo s premišljevalno knjigo vlč. g. dr. Potočnika dobili to, česar smo tako željno pričakovali.

Ta premišljevanja so pisana v lepem, pravilnem jeziku, v čisto poljudnem slogu, tako da jih bo s pridom uporabljal izobraženec pa tudi preprost vernik. Nič zavite učenosti in meglene nejasnosti ni v tej knjigi; vse je kakor na dlani, tako da se človek ob njeni porabi veseli in uživa brez truda.

Broširana stane Din 38 — po pošti Din 2 več. Naroča se pri Ničmanu v Ljubljani.

SVETO PISMO NOVEGA ZAKONA. II. del. Apostolski listi, Razodetje.

To je knjiga, ki bi jo moral imeti vedno pri roki vsak vernik zlasti pa izobraženec. Da je ta nov prevod za nas Slovence neprecenljivega pomena, ni treba še posebej poudarjati, saj je sveto pismo neizčrpna zakladnica, iz katerega zajemamo najvišje bogastvo duhovnega življenja. Skrbna, brezhibna prestava, pa nam jamči za kolikor mogoče točno podajanje misli navdihnjenega pisca. V tej drugi knjigi so posebno važna pisma sv. Pavla, na katerih sloni v pretežni večini vsa krščanska morala. Toplota, ki diha iz teh pisem mora ogreti vsako za nadzemske ideale količkaj dovzetno srce.

Dandanes je brezbriznost, poplitvenost prevzela duhove na vseh straneh; zato je potrebna močna hrana, ki bi jih dvignila in usmerila k večnostnim vrednotam. Ta močna hrana nam je na razpolago v sv. pismu, ki ni knjiga samo za duhovnike, ampak za vse. Naj gre tedaj prevod sv. pisma v roke vseh, ki želijo sebi dobro.

Naroča se v Ljubljani pri Ničmanu. V navadni, toda lepi vezavi stane 48 Din.

MISIJONSKI KLIC.

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone nam je poslala sledeči dopis s prošnjo, naj ga objavimo.

„Poiščite nam legijo gorečih molivcev in požrtvovalnih duš za ta vzvišen namen, da bi nam Bog obudil poklicev duhovniških, laiških, sestrskih in katehistovskih, potem bo že Bog storil svoje. Prosite in boste prejeli“. — Tako piše P. Kranic iz Lonzole v Zah. Afriki družbi sv. Petra Klaverja. Na stoterne načine done podobni klici iz temne Afrike k nam.

Družba sv. Petra Klaverja si prizadeva na vse načine, da bi pomagala afriškim misijonom, zato razširja zgornji klic preko vseh deželá Evrope ter upa, da se bo zbrala četa molivcev. Ako vsak, ki te vrstice bere, pred vsem sam moli, potem tudi na druge vpliva, da to store; ali se ne bo na ta način zbrala cela vojska molivcev? Znanci in prijatelji, otroci po šolah in sirotišnicah, mladina, ki se vzdga

po zavodih, mladi kleriki po seminarjih vsi ti bodo molili.

Kot dnevi velike molitvene vojske je odločenih 9 dni pred praznikom Varstva sv. Jožefa torej od 28. aprila do vključno 6. maja 1930. Kot skupna molitev velja tista, bi je bila prevedena v 12 evropskih jezikov (in nekaj afriških) in ki jo je zložil nek afriški misijonar iz družbe Jezusove. Naslov ji je: „Spravna molitev za afriške zamorce.“ S to molitvico naj vsi molivci enakodušno izprosijo od božjega Srca tisto srečno uro, ko bo solnce božje milosti posijalo preko širne Afrike.

To molitvico dobijo brezplačno in kolikor izvodov kedo hoče pri družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1. Ne bojte se, da nam postanete s tem nadležni; čim več naročite, tem boljše nam je. Razširjajmo kraljestvo Kristusovo!

Slovesen praznik Marije Pomočnice na Rakovniku bo letos 25. maja.

